Arthur Conan Doyle

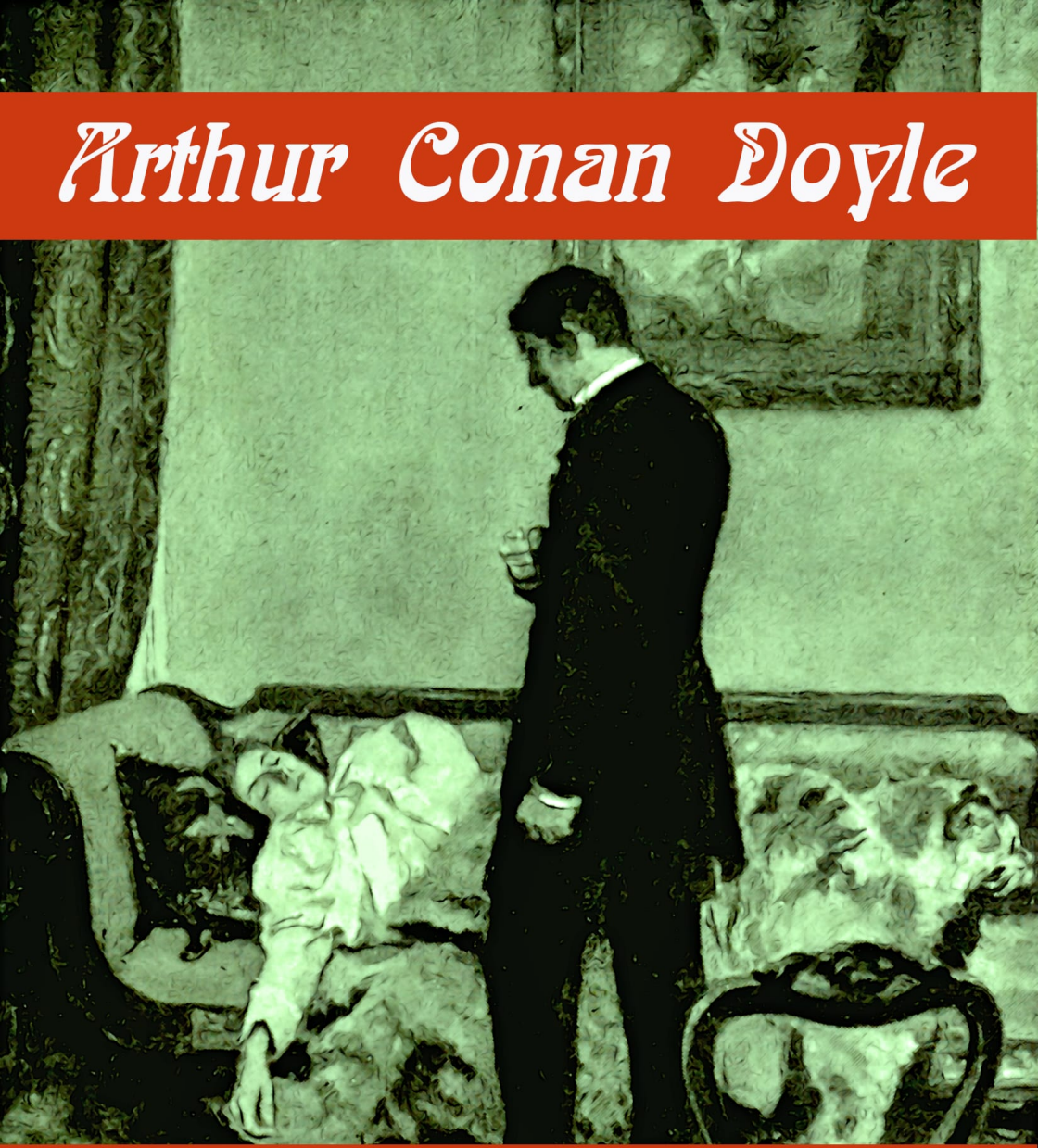

Parasitten

Bibliotek 1800

Arthur Conan Doyle

Parasitten

eBibliotek 1800

2026

Ophavsret og brugsbetingelser

Denne ebogsudgave af Arthur Conan Doyle: *Parasitten* er baseret på originaler, som er public domain i hele verden.

Nærværende ortografisk opdaterede og redigerede udgave af teksten kan frit downloades og videreformidles under Creative Commons-licensen BY-NC-SA – Kreditering-IkkeKommerciel-DelPåSammeVilkår 4.0 International.

Generelt forbehold: *Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en tekst, som stammer fra en længst svunden tid. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.*

Copyright and conditions of use

This ebook edition of Arthur Conan Doyle: *Parasitten* is based upon sources in the public domain worldwide.

This orthographically updated and revised edition is free to download and reuse under Creative Commons BY-NC-SA Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International.

Disclaimer: *Please note that this book is based on an original text dating from another era. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work of art from previous times should be viewed in its cultural and temporal context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.*

I

Den 24. marts. Foråret er kommet. De store kastanjetræer udenfor vinduet i mit laboratorium er fulde af store, klæbrige knopper, nogen af dem er begyndt at briste og blive til runde, lodne kugler.

Går man ned ad den smalle vej med træer på begge sider, får man et overvældende indtryk af, hvorledes naturens rige kræfter stille arbejder på alle sider rundt om en. Der dufter sødt og frugtbart af den våde jord. Grønne skud titter frem over alt. Kvistene er stive af saft og Englands tunge, fugtige luft er ladet med en bedøvende harpiksagtig vellugt. Knopper i hækkene, de hvide små lam på marken – over alt arbejder naturen på sin fornyelse.

Jeg ser det udenfor mig og jeg føler det inde i mig, at vi også har vor forårstid, hvor vor puls banker hurtigere, og blodet jager raskere gennem vore årer. Hvert år bringer naturen hele maskineriet i orden. Jeg kan i dette øjeblik føle gæringen i mit blod, og nu, hvor det kølige solskin strømmer ind gennem vinduet, kunne jeg gerne danse omkring i det som en myg. Men jeg må nok hellere lade være, for Charles Sadler, som bor nedenunder, ville naturligvis straks komme springende op og spørge, hvad der gik for sig. Desuden må jeg huske på, at jeg er professor Gilroy. En *gammel* professor kan tillade sig at være naturlig, men når lykken har givet en af de vigtigste lærestole ved universitetet til en mand på 34 år, må han forsøge at spille sin rolle på en passende måde.

Hvilken mand Wilson er! Kunne jeg blot lægge den samme begejstring i mit arbejde med fysiologien som han gør i

psykologien, ville jeg mindst blive en ny Claude Bernard. Han arbejder med liv og sjæl i én retning. Han undlader at sove for at gennemgå dagens resultater, og han våger for at planlægge den følgende dags undersøgelser. Og dog, udenfor den lille kreds som følger hans fremskridt med interesse, finder han dog kun liden forståelse. Fysiologi er derimod en anerkendt videnskab, følgelig bliver *jeg* øjeblikkelig genstand for beundring, hvis jeg føjer en aldrig så lille sten til den videnskabelige bygning. Wilson forsøger i virkeligheden at bygge grundmuren til en fremtidens videnskab. Han arbejder under jorden, derfor ses hans arbejde ikke. Alligevel bliver han ved uden at beklage sig. Han korresponderer med hundrede halvgale mennesker i det håb at finde ét pålideligt vidne. Han findeler hundrede løgne for om muligt at finde et eneste fnug af sandhed. Han sammenligner gamle bøger, han sluger nye. Han eksperimenterer og holder forelæsninger for derved at optænde den samme brændende interesse som fortærer ham selv, hos andre. Jeg er fuld af beundring for ham, og alligevel – når han beder mig deltage i sine undersøgelser, ser jeg mig nødt til at svare ham, at på sit nuværende standpunkt øver de ikke synderlig tiltrækning på en mand, som har helliget sig de eksakte videnskaber. Hvis han kunne vise mig noget sikkert og bevisligt, kunne jeg være fristet til at nærme mig spørgsmålet fra den fysiologiske side. Men så længe halvdelen af hans vidner er charlataner og den anden halvdel hysterikere, må vi fysiologer nøje os med at studere legemet og overlade ånden til vore efterkommere.

Der er ingen tvivl om, at jeg er materialist. Agatha siger, at jeg endog er en rigtig stor én af slagsen. Jeg siger til hende, at

det er en udmærket grund til at lade vor forlovelse være kortvarig, siden jeg trænger så hårdt til hendes åndelighed. Og alligevel vil jeg påstå, at jeg er et ejendommeligt eksempel på, hvad opdragelse kan udrette, for af naturen er jeg, hvis jeg ikke tager meget fejl af mig selv, en i høj grad psykisk mand. Jeg var en nervøs, følsom dreng, en drømmer, en søvngænger, meget modtagelig for indtryk og påvirkning. Mit sorte hår, mine mørke øjne, mit smalle, olivenfarvede ansigt og mine spidse fingre er alt sammen karakteristisk for mit virkelige temperament og får en sagkyndig som Wilson til at gøre fordring på mig som sin egen. Men min hjerne er fuld af eksakte kundskaber. Jeg har opdraget mig selv til kun at tage hensyn til kendsgerninger og beviser. Formodninger og fantasifostre har ingen plads i mit tankeregister.

Vis mig noget, som jeg kan se ved hjælp af mit mikroskop, skære i med min dissektionskniv eller veje på min vægtskål, og jeg vil vie mit hele liv til at undersøge det. Men beder man mig om at studere følelser, indtryk eller tankeoverføring, føler jeg det, som om man ville have mig til at gøre noget upassende og smagløst. At fjerne sig fra den sunde fornuft virker på mig som en ubehagelig lugt eller en musikalsk disharmoni.

Dette er den virkelige grund til at jeg ikke har lyst til at gå hen til professor Wilson i aften. Men Agatha og hendes moder kommer der, og derfor går jeg derhen alligevel, skønt jeg langt hellere ville gå et hvilket som helst andet sted hen for at være sammen med dem.

Jeg ved jo så godt, at hvis Wilson på nogen måde kan, vil han trække mig ind i denne sin tågede halvvidenskab. I sin begejstring er han aldeles uimodtagelig for vink og

forestillinger. Intet uden et virkeligt brud vil kunne få ham til at forstå min afsky for hans studium: Jeg er ikke i tvivl om, at han har en eller anden ny magnetisør eller tankelæser, et medium eller en bedrager af en eller anden slags, som han skal forestille for os. Han kan nemlig ikke engang holde et selskab uden at bestige sin kæphest. Men det vil da i alt fald være morsomt for Agatha, hun har som de fleste kvinder interesse for det usikre, mystiske og uforklarlige.

Kl. 10.50 efterm. Jeg indbilder mig at dette, at jeg fører dagbog er et udslag af, at jeg er vant til at tænke videnskabeligt over tingene, sådan som jeg også skrev i morges. Jeg holder af at nedfælde mine indtryk på papiret, mens de er friske. Mindst én gang om dagen prøver jeg at bestemme mit eget åndelige standpunkt. Jeg bilder mig ind, at det er en nyttig selvprøvelse, som virker styrkende på karakteren. Jeg skal villigt indrømme, at min karakter behøver den styrkelse, den kan få. Jeg er bange for, at jeg stadig har meget igen af mit følsomme temperament, og at jeg er langt fra den kolde, rolige nøjagtighed som præger en Murdoch eller Pratt-Haldane. Ellers var det ikke muligt, at den slags narrestreger, som jeg har set i aften kunne have fået mine nerver til at skælve så voldsomt, at jeg selv nu føler mig ganske syg og elendig. Min eneste trøst er, at hverken Wilson eller miss Penclosa, ja ikke engang Agatha opfattede, hvor rystet jeg var.

Og hvad i alverden var der i dette, som kunne angribe mig på den måde? Ikke det mindste. Eller i alt fald så lidt, at det vil virke latterligt, når jeg får skrevet det ned.

Agatha og hendes moder var kommet til Wilson før mig. Jeg var en af de sidstankomne gæster, og fandt Wilsons salon helt

fuld af mennesker. Agatha så yndig ud i hvidt og lyserødt, med skinnende hvedeaks i håret. Jeg havde imidlertid næppe fået sagt et ord til hende, før Wilson kom og greb mig i armen og trak mig hen i et hjørne.

"Du har ønsket at se noget uigendriveligt, Gilroy," sagde han. "I aften skal jeg vise dig et fænomen, et virkeligt fænomen."

Det havde gjort mere indtryk på mig, hvis jeg ikke havde hørt det samme så mange gange før. Hans sangvinske natur har altid haft let ved at gøre en Sankt-Hansorm til en stjerne.

"Der er ikke tale om godtroenhed i dette tilfælde," sagde han, sandsynligvis som svar på et lidt muntert glimt i min øjne. "Min kone har kendt hende i mange år. De er begge fra Trinidad, ser du. Miss Penclosa har kun været et par måneder i England, og kender ingen udenfor de familier, som hører til universitetet. Men jeg forsikrer dig, at de ting hun har fortalt os i og for sig er fuldt tilstrækkelige til at give clairvoyance sin plads blandt videnskaberne. Der findes ikke hendes lige hverken blandt amatører eller professionelle. Kom og lad mig forestille dig for hende."

Jeg synes ikke om nogen af disse mirakelmagere, og mindst af alle amatører. Den der har fået betaling for sit nummer, kan jeg gribe og afsløre i det øjeblik, jeg opdager hans kneb. Men hvad i alverden skal jeg stille op med en veninde af min værts kone? Jeg kan jo ikke pludselig tænde lyset, så alle kan se hende spille på sin hemmelighedsfulde banjo, heller ikke kan jeg smøre rød farve på hendes kjole, mens hun sniger sig omkring med sin fosforflaske og sine overnaturlige smagløsheder. Der ville blive et skrækkeligt postyr og jeg ville blive anset for at være en tølper. I dette tilfælde kunne jeg altså vælge mellem dette og

at være en nar. Følgelig var jeg i meget slet humør, da jeg gik hen til kvinden sammen med Wilson.

Jeg havde aldrig forestillet mig, at en kvinde fra Vestindien kunne se sådan ud. Hun var en lille, svageligt udseende person på omtrent 40 år. Hun havde et blegt, tyndt og lyst, kastanjebrunt hår. I hendes ansigt var ubevægeligt og hendes væsen beskedent. I en hvilken som helst gruppe på ti kvinder ville man ikke bemærke hende. Det mindst tiltalende i hendes ansigt var øjnene. De var grå – grå med et grønligt skær – og havde et lumsk, grisk, nærmest katteagtigt udtryk. En krykke, som stod lænet op til væggen, lod mig forstå, hvad der da også blev pinagtig tydeligt, da hun rejste sig, at hendes ene ben var lammet.

Jeg blev altså forestillet for miss Penclosa, og jeg lagde mærke til, at idet mit navn blev nævnt, strejfede hendes blik Agatha. Wilson havde tydeligvis sladret. Og nu kunne frøkenen naturligvis ved hjælp af overnaturlige kræfter fortælle mig, at jeg var forlovet med en dame som bar hvedeaks i håret. Jeg ville gerne have vidst, hvor meget Wilson havde fortalt om mig.

"Professor Gilroy er en skrækkelig skeptiker," sagde han; "jeg håber, miss Penclosa, at De vil få ham omvendt."

Hun så gennemtrængende på mig.

"Professor Gilroy er ganske i sin ret til at være skeptisk, så længe han ikke har set noget overbevisende," sagde hun. "Jeg tror," tilføjede hun, "at De selv ville være et udmærket medium."

"For hvad, om jeg må spørge?" sagde jeg.

"Å, for mesmerisme for eksempel."

"Min erfaring er, at mesmerister søger deres medier blandt åndeligt syge personer. Og alle deres resultater har derfor

forekommet mig uden værd."

"Hvem af de tilstedeværende damer er efter Deres mening helt normal? Jeg ville sætte pris på, at De selv sagde mig det. Hvad mener De om den unge pige derhenne i lyserødt og hvidt – miss Agatha Marden tror jeg hun heder?"

"Jeg ville nære stor tiltro til ethvert resultat, som blev opnået ved hendes hjælp."

"Jeg har aldrig prøvet hendes modtagelighed. Der er naturligvis enkelte mennesker som har den i meget højere grad end andre. Må jeg spørge, hvor langt Deres vantro går? De tror vel på hypnotisk søvn og suggestion?"

"Jeg tror ikke på noget af det, miss Penclosa."

"Du godeste, jeg troede, videnskaben var kommet længere end som så. Jeg ved forresten ingenting om den videnskabelige side af sagen. Jeg ved kun, hvad jeg selv kan. Kan De se den unge pige i rødt derhenne ved den japanske vase? Nu *vil* jeg, at hun skal komme herhen til os."

Hun bøjede sig frem, idet hun sagde dette, og lod sin vifte falde ned på gulvet. Den unge pige vendte sig på én gang om og kom hen til os med et spørgende udtryk, som om en eller anden havde kaldt på hende.

"Hvad siger du så, Gilroy?" sagde Wilson begejstret.

Jeg turde ikke sige til ham, hvad jeg mente. I mine øjne var det det mest skamløse bedrageri, jeg nogensinde havde set. Tegnet og den hemmelige forståelse havde været så alt for tydelig.

"Professor Gilroy er ikke fornøjet," sagde hun og så op på mig med sine små, mærkelige øjne. "Min stakkels vifte må tage

skylden. Vi må forsøge noget andet. Miss Marden, vil De hjælpe mig?"

"Med største fornøjelse," sagde Agatha henrykt.

Alle de selskabsklædte mennesker samlede sig nu i en kreds om os. Nogen af dem så andægtige ud, andre kritiske. Det forekom dem tydeligvis som noget midt mellem en religiøs ceremoni og en underholdning af en tryllekunstner. En rød, fløjlsbetrukket lænestol blev sat midt i kredsen, og der blev Agatha anbragt. Hun rødmede let og skælvede af bevægelse, så hvedeaksene dirrede. Miss Penclosa rejste sig fra sin plads og stod bøjet over hende, støttet til sin krykke.

Kvindemennesket var som forvandlet. Hun så tyve år yngre ud, og var hverken lille eller ubetydelig. Øjnene strålede, kinderne rødmede, kort sagt hele ansigtet var et ganske andet. Jeg har set slappe, ligeglade drenge blive sådan, når de får en opgave, som de føler kalder på alle deres evner. Hun så på Agatha med et udtryk som var mig aldeles utåleligt – det udtryk som en romersk kejserinde må have haft, når hun så på sin knælende slave. Så løftede hun med en hurtig bevægelse armene og strøg ganske langsomt ned over Agathas pande.

Jeg stod tæt ved hende og holdt skarpt øje med Agatha. Under de tre første strøg så hun ud, som om hun simpelt hen morede sig. Ved det fjerde begyndte øjnene at blive udtryksløse, samtidig med at pupillerne udvidede sig. Ved det sjette blev udtrykket stift. Ved det syvende glippede hun med øjnene. Ved det tiende lukkede hun dem og åndedrættet var langsommere og tungere end sædvanligt. Jeg forsøgte at bevare videnskabsmandens ligevægt, men jeg var grebet af en uforklarlig bevægelse. Jeg håber ikke, at nogen lagde mærke til

det, men vist er det at jeg følte mig som et barn, der er bange for mørke. Jeg havde aldrig troet, at jeg nogensinde igen ville få en sådan følelse.

"Hun er i trance," sagde miss Penclosa.

"Hun sover," påstod jeg.

"Så væk hende da!"

Jeg greb Agatha i armen, jeg skreg hende lige ind i øret. Hun kunne lige så godt have været død, at dømme efter det indtryk det gjorde på hende. Hendes legeme sad der i fløjlsstolen. Hendes organer levede, hendes hjerte og lunger arbejdede. Men hendes sjæl! Den var udenfor vores rækkevidde. Hvor var den forsvundet hen? Hvilken magt havde fordrevet den? Jeg var forvirret og bragt ud af fatning.

"Dette er altså den hypnotiske søvn," sagde miss Penclosa. "Hvad suggestion angår, vil miss Marden gøre hvad som helst, jeg pålægger hende, enten jeg så ønsker hun skal gøre det nu, eller når hun er vågnet. Ønsker De et bevis for, at det er således?"

"Absolut," sagde jeg.

"Så skal De få det."

Jeg så et smil glide over hendes ansigt, som om hun havde fået et morsomt indfald. Hun bukkede sig forover og hviskede noget i sit mediums øre. Agatha, som ingenting havde hørt, da jeg talte til hende, nikkede nu forstående.

"Vågn!" råbte miss Penclosa, og stødte krykken i gulvet. Agathas øjne åbnede sig og fik deres levende udtryk tilbage. Sjælen havde igen indtaget sin plads.

Vi gik tidligt hjem. Agatha var var ganske upåvirket efter sin sjælelige udflugt, men jeg følte mig nervøs og slap og ganske

ude af stand til at høre på alle Wilsons udlægninger. Da jeg sagde godnat til miss Penclosa gav hun mig et stykke papir i hånden.

"Tilgiv mig, hvis jeg bruger skrappe midler for at overvinde Deres vantro. Luk denne billet op i morgen formiddag klokken 10. Det er en lille privat prøve."

Jeg forstår overhovedet ikke, hvad hun mente, men her har jeg billetten, og jeg skal åbne den til den bestemte tid.

Jeg har ondt i hovedet. Jeg orker ikke at skrive mere i aften. Jeg føler mig overbevist om, at alt vil se ganske anderledes ud i morgen. Jeg vil ikke give mig uden kamp.

Den 25. marts. Jeg er fuldstændig forvirret. Det er klart, at jeg må forandre mit syn på disse ting. Men lad mig først til mit forsvar få lov at fortælle, hvad der er sket.

Jeg havde netop spist frokost og var ved at gennemse nogle tegninger, som jeg skulle bruge ved dagens forelæsning, da min husholderske kom ind for at meddele mig, at Agatha stod i mit arbejdsværelse og ønskede at tale med mig med det samme. Jeg kastede et blik på uret og så til min forundring, at klokken kun var halv ni.

Da jeg kom ind i arbejdsværelset, stod hun på kamintæppet med ansigtet vendt imod mig. Noget i hendes stilling fik mig til at gyse og standsede de ord, der lå mig på læben. Hun havde sløret trukket halvt ned over ansigtet, men jeg kunne se, at hun var bleg og havde et forpint udtryk.

"Austin," sagde hun, "jeg er kommet for at fortælle dig, at vor forlovelse er hævet."

Jeg vaklede – bogstavelig talt. Jeg husker, at jeg måtte støtte mig til boghylden for ikke at falde.

"Men – men –" stammede jeg, "det kommer meget uventet, Agatha."

"Ja Austin, jeg er kommet her for at fortælle dig, at vor forlovelse er hævet."

"Men Agatha, du må da have en eller anden grund. Dette ligner dig slet ikke. Sig mig, på hvilken måde jeg har været så ulykkelig at såre dig."

"Alt er forbi, Austin."

"Men hvorfor? Det må være en misforståelse, Agatha. Har en eller anden fortalt dig noget ufordelagtigt om mig? Hvis ikke må du have misforstået noget, jeg har sagt. Lad mig nu bare få at vide, hvad det er, så skal jeg straks forklare dig alt."

"Alt må være forbi mellem os."

"Men da vi skiltes i går aftes sagde du ikke et ord om dette her. Hvad er der sket siden da, som har kunnet forandre dine følelser så meget? Var der noget i min opførsel ved seancen i går, som du ikke brød dig om? Er du vred på mig, fordi jeg lod det kvindemennesket få lov til at øve sine kunster på dig? Havde jeg vidst, at du havde det mindste imod det, ville jeg aldrig have tilladt det."

"Det nytter ikke, Austin. Det er forbi alt sammen."

Hendes stemme var kold og uden følelse, og hendes måde at være på underlig hård og fremmed. Det forekom mig, at hun under ingen omstændigheder ville høre på nogen forklaringer. Jeg for min part skælvede af sindsbevægelse og måtte vende mig bort, så skamfuld var jeg over at hun skulle se, hvor fuldstændigt jeg havde mistet enhver form for selvbeherskelse.

"Du må da forstå," sagde jeg, "hvad dette betyder for mig. Det ødelægger alle mine forhåbninger og ruinerer mit liv. Du vil da

vel virkelig ikke straffe mig sådan, uden at jeg får lov til at forsvare mig. Du vil lade mig få grunden at vide. Tænk på, hvor aldeles umuligt det ville have været for mig at behandle dig på den måde. For Guds skyld, Agatha, lad mig få at vide hvad ondt, jeg har gjort dig."

Hun gik forbi mig uden et ord og åbnede døren.

"Det nytter ikke, Austin," sagde hun; "du må betragte vor forlovelse som hævet."

Et øjeblik efter var hun gået, og før jeg kunne tage mig sammen til at følge hende ud, hørte jeg porten slå i efter hende.

Jeg ilede ind i soveværelset for at klæde mig om. Jeg måtte hen til mrs. Marden for af hende at få grunden til Agathas opførsel at vide. Jeg var så rystet, at jeg næsten ikke kunne binde mine snørebånd. Aldrig i mit liv kommer jeg til at glemme disse skrækkelige ti minutter.

Jeg havde netop taget min overfrakke på, da uret på kaminhylden slog ti.

Ti! Pludselig kom jeg til at tænke på miss Penclosas billet. Den lå foran mig på bordet, og jeg rev den op. Den var skrevet med blyant, skriften var ejendommelig kantet.

"Min kære professor Gilroy," stod der, "jeg beder Dem undskylde, at det bevis jeg har givet Dem kom til at være af en så intim natur. Professor Wilson fortalte mig om det bånd, som består mellem Dem og mit medium. Det slog mig at intet kunne virke mere overbevisende på Dem end hvis jeg fik miss Marden til at gå hen til Dem klokken halv ni og hæve forlovelsen – for en times tid. Min videnskab er så eksakt, at det er meget vanskeligt at give et tilfredsstillende bevis, men jeg er sikker på, at dette er noget, hun aldrig ville gøre af egen fri vilje. Glem alt

hvad hun har sagt. Hun havde i virkeligheden intet at gøre med det, og husker ikke noget af det hele. Jeg skriver dette for at gøre en hurtig ende på Deres sorg og for at bede Dem tilgive mig, at jeg har bedrøvet Dem. – Deres Helen Penclosa."

Da jeg havde læst billetten var jeg alt for glad til at være vred. Hun havde taget sig en stor frihed. Det var nærmest uforskammet at gøre sådan noget efter vort korte bekendtskab. Men jeg må jo indrømme, at jeg havde udfordret hende ret meget ved min vantro. Det havde ikke været let for hende at give mig et uigendriveligt bevis.

Det havde hun nu gjort, der kunne ikke være tale om noget andet. Hypnotisk suggestion var nu en realitet for mig. Nu måtte den indregistreres blandt kendsgerningerne. Af Agatha, som af alle mine bekendte ejede den største sindsligevægt, var blevet hensat i en sådan viljeløs tilstand lå over enhver tvivl. En person havde på lang afstand sat hende i bevægelse, akkurat som en ingeniør inde fra land kan styre en Brennan-torpedo. En anden sjæl havde sneget sig ind i hende, havde skubbet hende til side, og selv taget styringen over hendes organisme. Den fremmede sjæl havde sagt, at hun skulle være aldeles til dens rådighed i en halv times tid. Og Agatha måtte under sit besøg hos mig have været så at sige bevidstløs. Kunne hun virkelig gå trygt på gaden i den tilstand? Jeg greb min hat og skyndte mig efter hende.

Jo, hun var hjemme. Jeg blev vist ind i dagligstuen og fandt hende siddende med en bog på skødet.

"Du er tidligt ude, Austin," sagde hun smilende.

"Og du har været endnu tidligere ude," svarede jeg.

Hun så forundret på mig. "Hvad mener du?" spurgte hun.

"Har du ikke været ude i dag?"

"Nej, det har jeg bestemt ikke."

"Agatha," sagde jeg alvorligt. "Har du noget imod at fortælle mig nøjagtigt, hvad du har foretaget dig i dag?"

Hun lo ad min alvor.

"Du har nok rigtigt taget professorminen på i dag, Austin. Sådan er det, når man forlover sig med en videnskabsmand. Jeg ved ikke, hvad det skal være godt for, men jeg kan gerne fortælle dig det alligevel. Jeg stod op klokken otte, og spiste morgenmad en halv time senere. Jeg kom herind ti minutter over ni og satte mig til at læse i madame Rémusats erindringer. Jeg var uhøflig nok til at falde i søvn over den franske dame, og du kan smigre dig med at jeg drømte om dig. Jeg er lige vågnet for nogle få minutter siden."

"Og du befandt dig på samme sted, som da du faldt i søvn?"

"Må jeg spørge, hvor jeg ellers skulle befinde mig?"

"Har du noget imod at fortælle mig, hvad du drømte? Det er ikke kun af nysgerrighed, jeg spørger dig."

"Jeg kan ikke huske min drøm tydeligt, jeg ved bare at du var med i den."

"Du siger, du ikke har været ude i dag, men hvordan er så dine sko blevet støvede?"

Hendes ansigt fik et forpint udtryk.

"Austin, jeg forstår ikke, hvad der går af dig i dag. Jeg kunne næsten fristes til at tro, at du ikke mere stoler på mig. Hvis mine sko er støvede, kommer det naturligvis af at pigen har glemt at børste dem."

Det var helt tydeligt, at hun ikke vidste det mindste om det hele. Og jeg kom til det resultat, at hun heller ikke burde få

noget at vide om den. Hun ville bare blive unødigt skræmt. Jeg begyndte at tale om noget andet og forlod hende lidt efter for at gå til universitetet og holde min forelæsning.

Men jeg er aldeles betaget, min horisont for videnskabelige muligheder er pludselig blevet voldsomt udvidet. Jeg forundrer mig ikke mere over Wilsons halvgale iver og begejstring. Hvem ville ikke slide hårdt i det med en sådan vældig, uopdyrket mark foran sig. Jeg havde jo selv følt, hvorledes den mindste opdagelse af noget nyt i min videnskab kunne fylde mig med fryd, og hvor langt vigtigere er ikke dette, som angår selve livets og sjælens natur! Jeg havde altid set på sjælen som et produkt af materien. Hjernen, mente jeg, udsondrede sjælen som leveren galden. Men hvorledes kan dette holde stik, når jeg ser sjælen blive sat i bevægelse af en person langt borte og blive spillet på, som en musiker spiller på en violin. Legemet bliver jo så ikke sjælens ophav, tværtimod er legemet det skurrende instrument, sjælen åbenbarer sig selv på. Vindmøllen frembringer jo ikke blæsten, den viser os bare at det blæser. Det stred imod hele min måde at tænke på, og alligevel var det unægtelig muligt og en nærmere undersøgelse værd.

Og hvorfor skulle jeg ikke undersøge det? Jeg læser her, hvad jeg skrev i går: "Hvis han kunne vise mig noget sikkert og bevisligt, kunne jeg fristes til at nærme mig spørgsmålet fra den fysiologiske side." Godt, jeg har fået mit bevis. Og jeg skal stå ved mit ord. Jeg er vis på, at undersøgelsen vil blive uhyre interessant.

Mine kolleger vil komme til at se overlegent på mig. Videnskaben er fuld af urimelige fordomme. Men har Wilson mod til at forsvare sin overbevisning, så skal jeg også have det.

Jeg vil gå hen til ham i morgen – til ham og miss Penclosa. Hvis hun kan vise os *så* meget, kan hun sandsynligvis også vise os mere endnu.

II

Den 26. marts. Wilson viste sig, som jeg også havde ventet, meget triumferende. Miss Penclosa var tilsyneladende beskedent glad over resultatet af sit eksperiment. Hun er et forunderligt stille, farveløst væsen, undtagen når hun bruger sine psykiske kræfter. Blot det at tale om dem giver hende liv og farve. Hun lader til at nære en særlig interesse for mig. Jeg kan ikke lade være med at bemærke, hvordan hendes øjne følger mig over alt.

Vi havde en meget interessant samtale om hendes evner. Jeg tror, jeg lige så godt kan skrive alt ned, hvad hun sagde, skønt jeg naturligvis ikke tillægger det nogen videnskabelig betydning.

"De står kun ved ydergrænsen af det," sagde hun, da jeg havde udtalt min beundring for det tilfælde af suggestion, hun havde vist mig. "Jeg havde ingen direkte indflydelse på miss Marden, da hun gik hen til Dem. Jeg ikke så meget som tænkte på hende den morgen. Hvad jeg gjorde var at stille hendes vilje ganske på samme måde som man stiller et vækkeur, der ringer til den bestemte tid. Havde jeg villet, kunne jeg have suggesteret miss Marden til at gøre det om seks måneder i stedet for tolv timer."

"Og hvis hun var blevet suggesteret til at myrde mig?"

"Så ville hun uundgåeligt have gjort det."

"Men så er det jo en forfærdelig evne!"

"Det er, som De siger, en forfærdelig evne," svarede hun alvorligt. "Og jo mere De lærer den at kende, desto mere

forfærdelig vil De finde at den er."

"Må jeg have lov til at spørge, hvad De mente, da De sagde, at jeg kun står ved den yderste grænse? Hvad betragter De som det væsentlige?"

"Det vil jeg helst ikke fortælle Dem."

"De forstår," sagde jeg, "at jeg ikke spørger af nysgerrighed, men af et brændende ønske om at finde en videnskabelig forklaring på de kendsgerninger, De har vist mig."

"Sandt at sige, professor Gilroy," sagde hun, "bryder jeg mig slet ikke om, at De skal kunne indregistrere disse evner i Deres videnskab."

"Men jeg håbet –"

"Å, det er noget andet," sagde hun smilende, "spørger De af personlig interesse, vil jeg med fornøjelse svare på hvad som helst De ønsker at vide. Lad mig se! Hvad var det nu, De spurgte om? Hvad jeg betragter som det *væsentlige*. Professor Wilson vil ikke tro på det, men det er aldeles sandt. Det er virkelig muligt for en hypnotisør uden forudgående suggestion at få et så fuldstændigt herredømme over et vel at mærke *godt* medium, at dette må gøre hvad som helst, han ønsker."

"Uden at mediet ved af det?"

"Det kommer an på. Er vedkommendes indflydelse meget stærk, vil mediet ikke vide mere om det end miss Marden gjorde, da hun kom og skræmte Dem. Er den ikke så stærk, vil han vide, hvad han gør, men være ude af stand til at lade være."

"Vil han da have mistet evnen til at bestemme sine egne handlinger?"

"Den vil i alt fald være behersket af noget stærkere."

"Har De prøvet det nogen sinde?"

"Mange gange."

"Er Deres vilje så stærk?"

"Det kommer egentlig ikke an på det. Mange har en stærk vilje, men kan ikke bruge den på en sådan måde. Det gælder om at kunne udstrække den til en anden person, skubbe *hans* vilje til side og sætte sin egen i stedet. Min erfaring er, at evnen til dette også er meget afhængig af hypnotisørens rent legemlige styrke og helbred."

"De sender altså rent ud sagt Deres sjæl ind i en anden persons legeme?"

"De kan godt udtrykke det sådan."

"Og hvordan har De det så selv?"

"Jeg føler mig bare lidt søvnig."

"Og det er ikke farligt for Deres helbred?"

"Det kan være farligt. Man må være forsigtig, så man ikke helt mister bevidstheden, ellers vil det kunne blive vanskeligt at få den tilbage igen. De må hele tiden passe på at bevare forbindelsen mellem Deres til mediet udsendte sjælsvilje og Deres eget legeme. Jeg er bange for, at jeg udtrykker mig meget uklart, professor Gilroy, men jeg har ingen idé om hvordan jeg skal fremstille disse ting videnskabeligt. Jeg fortæller Dem bare mine egne erfaringer og min måde at anskue sagen på."

Jeg læser dette igennem nu, og jeg er forfærdet over mig selv. Er dette Austin Gilroy, som har kæmpet sig til sin fremskudte stilling i videnskaben ved sin strenge fornuft og sin respekt for kendsgerninger? Og her lader jeg mig overbevise af dette kvindemenneskes snak om, at hun sender sin vilje ud fra sit legeme og at hun, mens hun selv halvsover, behersker andre

mennesker som er langt borte, på en sådan måde, at de er nødt til at gøre, hvad hun ønsker!

Tror jeg virkelig på dette? Aldeles ikke. Hun skal give mig beviser for det gang på gang, før jeg giver mig på et eneste punkt. Men selv om jeg fremdeles stiller mig skeptisk overfor disse fænomener, er jeg i alt fald holdt op at gøre nar ad dem.

I aften skal vi have en seance, og så skal hun forsøge, om hun kan få nogen hypnotisk indflydelse over mig. Kan hun det, vil det give et udmærket udgangspunkt for vore undersøgelser. Kan hun det ikke, må vi finde et andet pålideligt medium. Wilson er helt umulig.

Kl. 10 aften. Jeg tror jeg står på tærsklen til en epokegørende opdagelse.

At have evnen til at undersøge disse fænomener indefra – at have en organisme, som er modtagelig og på samme tid en hjerne som kan forstå og kritisere – det er en enestående fordel. Jeg er vis på, at Wilson ville give år af sit liv for at være et så godt medium, som jeg har vist mig at være.

Der var ingen til stede undtagen Wilson og hans kone. Jeg sad på en stol med hovedet lænet bagover. Miss Penclosa stod lidt til venstre foran mig. Hun anvendte de samme lette strygninger på mig som på Agatha. Ved hvert af dem følte jeg som en hed strøm fare gennem mig.

Mine øjne var fæstet på miss Penclosas ansigt, men lidt efter lidt begyndte hendes træk at udviskes og forsvinde. Tilbage blev kun hendes øjne, som stirrede på mig, grå og uudgrundelige. De blev større og større, og pludselig var det ikke miss Penclosas øjne, men to bjergsøer, som jeg faldt ned imod med svimlende fart.

Det gøs i mig.

Et øjeblik senere berørte jeg overfladen af søerne. De var blevet til én nu. Ned igennem vandet fo'r jeg, så mit hoved var ved at eksplodere, og det susede for mine øren. Længere og længere nedad gik det, og så pludselig med et slag op igen, til jeg igen så dagslyset gennem det grønne vand.

Jeg var kommet næsten op til overfladen, da ordet "Vågn!" skar gennem mit hoved, og pludselig sad jeg igen i lænestolen. Miss Penclosa stod foran mig støttet til sin krykke, og Wilson stod bag hende med en notesbog i hånden og skrev.

Jeg følte mig hverken slap eller træt bagefter. Og skønt det nu kun er en time siden, er jeg meget mere oplagt til at arbejde end til at gå i seng. Jeg ser i ånden en hel række interessante eksperimenter foran mig, og er fuld af utålmodighed efter at begynde på dem.

Den 27. marts. En kedelig dag. Miss Penclosa er nemlig taget til selskab hos Suttons sammen med Wilsons.

Jeg er begyndt at læse Benet og Ferré's "*Dyrisk magnetisme*".

Hvor er alt dette her underligt. Resultater, resultater – og årsagen et absolut mysterium. Det virker hidsende på fantasien, men jeg må passe godt på mig selv og ikke anerkende noget, som ikke er bevislige kendsgerninger. Jeg ved at hypnotisk søvn og suggestion er realiteter, jeg ved at jeg selv er modtagelig for disse kræfter. Dette er mit nuværende standpunkt. Jeg har en stor, ny notesbog, og i den skal alle videnskabelige detaljer skrives ned.

Jeg havde i aften en lang samtale med Agatha og mrs. Marden om vort bryllup. Vi blev enige om, at det skal stå i begyndelsen af sommerferien.

Der er ingen grund til at udsætte det længere. Jeg for min part ville helst have haft det straks, men jeg må jo give mig, når mrs. Marden siger, at der er så meget, som skal ordnes først. –

Den 28. marts. Er igen blevet hypnotiseret af miss Penclosa. Det gik omtrent ligesom første gang, men jeg faldt hurtigere i søvn. Professor Wilson har i min notesbog skrevet optegnelser om værelsets temperatur, barometerhøjden, pulsen og mit åndedræt.

Den 29. marts. Atter er jeg blevet hypnotiseret. Enkeltheder i notesbog A.

Den 30. marts. Søndag og en kedelig dag. Jeg ærgrer mig over enhver afbrydelse i vore eksperimenter. I øjeblikket omfatter de kun de fysiske kendetegn på den delvise, fuldstændige og yderste grad af bevidstløshed. Senere agter vi at gå over til at studere fænomenerne ved suggestion, og endelig tankeoverføring. Det er allerede blevet demonstreret af professorer både ved sindssygeasylet for kvinder i Nancy og i Salpetrière. Men det vil være mere overbevisende, når en kvinde eksperimenterer med en professor, og har en anden professor som vidne.

Tænk at *jeg* skulle blive mediet, *jeg*, skeptikeren, materialisten! Jeg har da i alt fald vist, at videnskaben har mere værd for mig end mine personlige meninger. At vi skal tage vore egne ord i os igen er i grunden det største offer, sandheden kan kræve af os.

Min nabo, Charles Sadler, den pæne unge mand som underviser i anatomi, kom ind til mig her til aften med et bind

af Virchows "*Arkiver*", som han havde lånt af mig. Jeg kalder ham ung, men han er et år ældre end jeg.

"Jeg hører, Gilroy," sagde han, "at De har ladet miss Penclosa eksperimentere med Dem."

Og da jeg havde indrømmet, at det forholdt sig således, sagde han:

"Hvis jeg var Dem, ville jeg ikke fortsætte med det. De finder det sandsynligvis uforskammet af mig, men jeg føler det som min pligt at bede Dem holde op med det. Mit råd er: Lad være at have noget som helst med miss Penclosa at gøre."

Jeg spurgte ham selvfølgelig, hvilke grunde han havde.

"Jeg kan ikke forklare mig nærmere," sagde han, "jeg kan blot sige Dem, at hun har brugt mig som medium, og at hun efterlod er højst ubehageligt indtryk hos mig."

Jeg følte mig aldeles ikke tilfredsstillet ved dette svar, og trængte ind på ham for at få noget mere bestemt at vide, men det nyttede ikke.

Han skulle vel aldrig være skinsyg på mig? Eller skulle han være en af den slags videnskabsmænd, som føler sig personligt forurettet, når nye kendsgerninger får deres forudfattede meninger til at vakle? Han kan da ikke for alvor mene, at jeg af den grund skulle afholde mig fra disse eksperimenter, som allerede ved deres foreløbige resultater ser så lovende ud?

Han blev vist stødt over, at jeg tog hans advarsel så let.

Vi skiltes i alt fald på en temmelig kølig måde.

Den 31. marts. Hypnotiseret af miss Penclosa.

Den 1. april. Hypnotiseret af miss P. Notesbog A.

Den 2. april. Hypnotiseret af miss P. (Sphygmografisk kort taget af professor Wilson).

Den 3. april. Jeg tror nok, disse hypnotiske eksperimenter i længden tager på kræfterne. Agatha påstår, at jeg er blevet tyndere, og at jeg har mørke rande under øjnene. Jeg føler mig også nervøs og irritabel, noget jeg ikke gjorde før. Den mindste støj får mig til at fare sammen, og er en af studenterne tung i opfattelsen, bliver jeg hidsig – mens jeg før bare ville have moret mig over det.

Agatha vil have, jeg skal holde op. Men jeg forsøger at forklare hende, at enhver måde at studere på er anstrengende, og at man ikke kan opnå resultater som er værdifulde, uden at betale for dem.

Når hun engang ser den opsigt, min nye artikel "*Sammenhængen mellem Ånd og Materie*" vækker, vil hun forstå, at mit arbejde har været besværet værd.

Det skulle ikke undre mig, om jeg bliver medlem af Det kgl. Videnskabernes Selskab på det.

Jeg blev hypnotiseret igen i aften. Wilson er bortrejst for en uges tid, men vi vil ikke lade det afbryde os. Jeg noterer mine indtryk efter hver seance, og mine indtryk er lige så vigtige som hans noter.

Den 4. april. Jeg må være forsigtig. Der er kommet noget ind i vore eksperimenter, som jeg ikke havde regnet med. I min blinde iver for videnskaben har jeg ikke tænkt på det intime forhold, jeg er kommet i til miss Penclosa. Jeg skriver her, hvad jeg ikke for nogen pris ønsker, at nogen skal vide. – Den ulyksalige kvinde er gået hen og har forelsket sig i mig.

Jeg ville ikke have skrevet sådan noget i min hemmelige dagbog, hvis der ikke var sket noget, som det er umuligt at misforstå. Der har nok, især i den sidste tid, været forskellige ting, som har gjort mig ængstelig, men jeg har ikke villet tænke på det, og håbede så længe som muligt, at jeg tog fejl. Det strålende ansigt hun tog imod mig med, og den bedrøvelse hun viste, når jeg gik, hendes stadige opfordringer til nye seancer, udtrykket i hendes øjne, og hendes stemmes blødhed – jeg prøvede at tro, der ikke lå noget i det. Måske kom det alt sammen af at hun var fra Vestindien.

Men da jeg i går aftes vågnede af den hypnotiske søvn, strakte jeg uvilkårligt og ubevidst min hånd ud og greb hendes, og da jeg kom helt til bevidsthed, sad vi ved siden af hinanden, hånd i hånd, mens hun så mig ind i øjnene med et forventningsfuldt smil. Og det værste var, at jeg følte den største fristelse til at sige det, hun åbenbart ønskede, jeg skulle sige.

Men hvilken falsk slyngel ville jeg ikke have været, hvis jeg havde gjort det!

Hvor jeg ville have foragtet mig selv bagefter, hvis jeg havde givet efter for øjeblikkets fristelse. Men Gud være lovet, jeg var stærk nok til at springe op og skynde mig bort. Jeg er bange for, at jeg opførte mig meget uhøfligt. Jeg var simpelthen bange for ikke at kunne modstå hende.

Har man hørt noget mere urimeligt: Jeg, en dannet og hæderlig mand, forlovet med en af de sødeste unge piger i England, bliver pludselig grebet af en meningsløs lidenskab i en grad, så jeg er nær ved at erklære mig overfor denne kvinde, som jeg knap nok kender. Hun er meget ældre end jeg, og hun

er invalid. Og til trods for alt dette var fristelsen så stærk, at jeg sikkert havde overgivet mig, hvis jeg var blevet et minut længere i hendes nærhed. –

Hvad var vel dette? Jeg underviser andre i vor organismes virksomhed, – og hvad ved jeg selv, når alt kommer til alt, om den?

Hvad var det, som således kunne fremkalde de laveste og mest brutale instinkter? Jeg kunne fristes til at tro på besættelse af onde ånder, så overvældende var følelsen. –

Det, som er sket, bringer mig i en højst ubehagelig stilling. På den ene side vil jeg yderst nødigt afbryde disse eksperimenter, som gik så udmærket og lovede så store resultater. På den anden side, hvis denne ulykkelige kvinde virkelig er blevet forelsket i mig – – men nej, jeg må alligevel have taget fejl. Det er umuligt. Hun ved jo desuden udmærket, at jeg er forlovet. En kvinde i hendes alder og med hendes legemsfejl; hun morede sig vel bare over, at jeg i min omtågede sindstilstand greb hendes hånd. Det var naturligvis min halvt hypnotiserede hjerne, som fik mig til at opfatte det på den udelikate måde.

Jeg ville ønske jeg kunne få mig selv til at tro, det var således. Måske det ville være det rigtigste af mig at udsætte vore eksperimenter, til Wilson kommer tilbage.

Nu har jeg skrevet til miss Penclosa, uden at hentyde til det, der skete i går aftes, og fortalt hende, at jeg i de nærmeste dage er så optaget med arbejde, at jeg ikke kan komme til hende. Hun svarede mig meget høfligt, at hvis jeg skulle ombestemme mig, vil hun være at træffe til sædvanlig tid.

Kl. 10 aften. Du store verden, hvor karakterløs jeg er! Jo mere jeg lærer mig selv at kende, desto dybere falder jeg i min egen agtelse. Så svag har jeg da ikke været tidligere.

Klokken fire ville jeg have leet, hvis nogen havde sagt, at jeg ville gå hen til miss Penclosa samme aften. Og alligevel – klokken otte var jeg ved Wilsons dør som sædvanlig. Jeg har ingen anelse om, hvordan det gik til. Vanens magt, tænker jeg.

Måske jeg er forfalden til hypnotisme på samme måde som visse andre er forfaldne til opium.

Jeg ved kun, at jeg sad og arbejdede ved mit skrivebord og blev mere og mere urolig. Jeg kunne ikke samle mine tanker om mit arbejde. Og så til sidst, næsten uden at jeg selv vidste, hvad jeg gjorde, greb jeg min hat og skyndte mig afsted til det sædvanlige møde hos Wilsons.

Vi havde en meget interessant aften. Mrs. Wilson var til stede næsten hele tiden, og det dæmpede den forlegenhed, som i alt fald én af os følte.

Miss Penclosas opførsel var ganske som sædvanlig. Hun udtrykte ingen forundring over, at jeg kom til trods for mit brev. Der var intet i hendes måde at være på, som viste at det, der skete i går aftes havde gjort det mindste indtryk på hende. Jeg er nu meget tilbøjelig til at tro, at jeg har overdrevet det hele.

Den 6. april (om aftenen). – Nej, nej, jeg havde ikke overdrevet. Nu ved jeg, at denne kvinde er forelsket i mig. Det er unaturligt, men det er sandt.

Da jeg i aften vågnede af min hypnotiske søvn, holdt jeg igen hendes hånd og følte igen den samme forfærdelige fristelse til at kaste min ære, min fremtid, kort sagt alt fra mig, for at komme til at eje dette kvindemenneske, som jeg ikke bryder

mig det mindste om, når jeg ikke er i nærheden af hende. Hun får noget ondt til at vågne i mig, hun får min bedre natur til at tie, samtidig med, at hun giver den onde side i min natur næsten uovervindelige kræfter.

Det er sikkert ikke godt for mig at være sammen med hende.

I går aftes var det værre end før. I stedet for at skynde mig væk, blev jeg siddende med hendes hånd i min, og vi talte om de mest intime ting. Vi talte også om Agatha. Miss Penclosa udtalte sig nedsættende om hende, og jeg protesterede ikke. Hvilken kujon jeg var!

Jeg ved godt, at jeg er svag, men dog ikke værre end at jeg nok skal få en ende på dette her. Jeg vil være fornuftig nok til at flygte, når jeg ser, jeg ikke kan vinde kampen.

Jeg vil aldrig mere se miss Penclosa. Jeg er ligeglad med eksperimenterne. Det kan være det samme med undersøgelserne, alt er bedre end denne afskyelige fristelse.

Jeg har ikke sagt noget til miss Penclosa. Jeg bliver simpelthen væk. Hun kender nok selv grunden.

Den 7. april. Jeg har ladet være med at gå til hende. Det er sørgeligt at måtte holde op med de interessante undersøgelser, men det ville være endnu mere sørgeligt, hvis jeg ødelagde mit liv, og jeg føler, at jeg ikke kan stole på mig selv overfor denne kvinde.

Kl. 11 aften. Gud hjælpe mig, hvad går der af mig! Er jeg ved at blive gal? Lad mig prøve at tænke roligt over det. Allerførst vil jeg skrive nøjagtigt ned, hvad der er sket.

Klokken var næsten otte da jeg skrev de linjer, der indleder denne dags optegnelser. Så begyndte jeg at føle mig rastløs og

urolig. Jeg tog overtøj på og gik hen til Agatha og hendes moder for at tilbringe aftenen sammen med dem. De sagde begge, at de syntes, jeg så syg ud. Da klokken var omtrent ni kom professor Haldane, og vi spillede et parti whist. Jeg forsøgte af al magt at samle mine tanker om kortene, men jeg følte mig mere og mere urolig, og til sidst var det mig helt umuligt at kæmpe imod længere. Jeg kunne simpelthen ikke sidde stille ved bordet. Endelig, midt i et spil, kastede jeg kortene fra mig, og med en usammenhængende undskyldning om, at jeg havde en aftale, styrtede jeg ud.

Jeg husker som i en drøm, at jeg skyndte mig gennem entréen, greb min hat fra stativet, og knaldede døren i bag mig.

Stadig som i en drøm husker jeg, at jeg løb afsted mellem to rækker af gaslygter. Mine mudrede støvler viser, at jeg har gået midt på gaden. Alt forekom mig mørkt, tåget og unaturligt. Jeg kom til Wilsons hus og traf både mrs. Wilson og miss Penclosa hjemme. Jeg husker ikke tydeligt, hvad vi talte om, men miss Penclosa truede mig med krykken på en spøgefuld måde og beskyldte mig for at være sent ude, og for at have tabt interessen for vore eksperimenter.

Jeg blev ikke hypnotiseret. Jeg blev der kun i kort tid, og er netop nu kommet hjem.

Min hjerne er ganske klar nu, så jeg kan tænke over, hvad der er sket. Det er dumt at tro, at dette kun er svaghed og vanens magt. Jeg søgte at forklare det på den måde i går, men det går ikke længere. Det er noget langt dybere og mere forfærdeligt end det. Da jeg sad ved whistbordet hos Mardens, var det fuldstændig som om der var lagt et reb om halsen på mig, og jeg blev trukket afsted. Jeg kan ikke længere benægte det.

Denne kvinde har slået sine kløer i mig, jeg er i hendes magt. Men jeg må prøve at tænke klart og finde ud af, hvad jeg skal gøre.

Hvilken blind nar jeg har været. I begejstringen for mine undersøgelser er jeg gået lige i fælden, skønt jeg så den ligge åben for mine fødder. Advarede hun mig måske ikke selv? Fortalte hun mig ikke, hvad jeg nu kan læse i min dagbog, at når hun først fik magten over et menneske, kunne hun få det til at gøre hvad som helst, hun måtte ønske? Og denne magt har hun nu over mig. Dette invalide kvindemenneske kan nu få mig til at gøre, hvad hun vil, og hvad der er det allerværste, hun kan få mig til at *føle*, hvad hun vil. Jeg er bange for hende, jeg hader hende, og alligevel elsker jeg hende, når jeg er under hendes indflydelse.

Der er en trøst i visheden om, at intet af alt dette forfærdelige kommer fra mig selv. Det er alt sammen indgivet mig af hende. Det kan synes mærkeligt, men jeg føler mig renere og lettere til mode nu, hvor dette er gået op for mig.

Den 8. april. Som jeg nu ved højlys dag sidder her ved mit skrivebord, ser jeg mig nødsaget til at bekræfte sandheden af, hvad jeg skrev i går. Jeg er i en forfærdelig stilling, men jeg må for alt i verden ikke tabe hovedet. Jeg må sætte min forstand mod hendes magt. Når alt kommer til alt er jeg vel ikke en sprællemand, som er villig til at danse, bare hun trækker i snoren. Jeg har energi, forstand og mod. Måske jeg alligevel kan vinde over hende og hendes djævelske kneb. Kan! Jeg *må*. Hvad skal der ellers blive af mig?

Jeg vil forsøge at tænke det hele igennem.

Den kvinde kan, efter hvad hun selv har sagt, beherske hele min organisme. Hun kan trænge ind i mit legeme og styre det. Hun er en parasit, en forfærdelig parasit. Hun kryber ind i mig, fuldstændig som eremitkrebsen kryber ind i trompetsneglens hus. Jeg er magtesløs. Hvad kan jeg gøre? Jeg er udsat for kræfter, jeg ikke kender. Og jeg kan ikke fortælle nogen om min ulykke. Alle og enhver ville sige jeg var gal. Blev det bekendt, fik jeg min afsked fra universitetet. Og Agatha! Nej, nej, jeg må se at klare det alene.

III

Jeg har læst mine noter om, hvad det kvindemenneske sagde, da hun talte om sine evner. Der er især et punkt som gør mig modløs. Hun siger, at hvis indflydelsen ikke er stærk, vil mediet vide, hvad han gør, men være ude af stand til at lade være. Er den derimod meget stærk, vil han være aldeles bevidstløs.

Indtil nu har jeg hele tiden vidst, hvad jeg har gjort, men mindre klart i går end tidligere. Dette synes at vise, at hun endnu ikke har anvendt sine evner fuldt ud på mig. Har noget andet menneske været udsat for sådan noget? Den eneste ville vel i så fald være Charles Sadler. Mon han skulle vide noget om dette? Nu begynder jeg at forstå, hvad han mente med sin advarsel. Gid jeg havde hørt på ham. Jeg vil straks gå hen til ham. Jeg vil bede ham tilgive mig, at jeg viste mig så overlegen overfor ham. Måske ved han råd. –

Kl. 4 efterm. Nej, han kan ikke hjælpe mig. Jeg talte med ham. Han så i den grad overrasket og uforstående ud, da jeg begyndte at fortælle ham min forfærdelige hemmelighed, at jeg uvilkårligt holdt inde.

Så vidt jeg kunne forstå, indskrænkede hans oplevelse med miss Penclosa sig til ord og blikke. At han kunne løsrive sig fra hende, viser tydeligt, at hun ikke havde ham fuldstændig i sin magt. Å, hvis han anede hvad han havde undgået ved sin flugt! Han kan takke sit rolige, saksiske temperament for det. Jeg er mørk og keltisk, og denne heks har et fast greb i mig. Vil jeg nogensinde komme fri af hende? Vil jeg nogensinde igen blive den mand, jeg var for fjorten dage siden?

Lad mig nu se, hvad jeg skal gøre. Jeg kan ikke forlade universitetet midt i semesteret. Var jeg virkelig fri, var jeg rejst med det samme. Jeg tror jeg ville være rejst til Persien. Men ville hun give mig lov til at rejse? Og ville hendes indflydelse ikke også kunne nå mig der, og bringe mig tilbage, inden for hendes krykkes rækkevidde? Kun ved egen erfaring kan jeg finde ud af, hvor langt denne djævelske magt når.

Jeg vil kæmpe, kæmpe, kæmpe – mere kan jeg ikke gøre.

Jeg ved så udmærket, at i aften klokken otte vil den samme uro, det samme uimodståelige ønske om at være hos hende komme over mig. Hvad skal jeg så gribe til? Jeg må gøre det umuligt for mig at forlade mit værelse. Jeg vil låse døren og smide nøglen ud ad vinduet. Men hvad skal jeg så gøre i morgen? Lige meget. For enhver pris må jeg se at få denne lænke brudt.

Den 9. april. Sejr! Det gik godt. Sejren er min. Kl. 7 i går aftes spiste jeg en hurtig middag, låsede mig inde på mit soveværelse, og smed nøglen ud ad vinduet. Jeg fandt mig en underholdende bog og gik i seng. Jeg prøvede at læse, men rystede af angst for, at jeg skulle begynde på den samme uro og længsel efter miss Penclosa. Men der skete ikke noget, og næste morgen vågnede jeg med en lettelse som efter et grimt mareridt. Måske vidste kvindemennesket, hvad jeg havde gjort, og forstod at det var håbløst at prøve på at få magt over mig. I alle tilfælde havde jeg nu slået hende én gang, og kan jeg gøre det én gang, så kan jeg også gøre det flere gange.

Det værste var at få fat på nøglen igen om morgenen, men heldigvis fik jeg øje på gartnerens dreng nedenfor vinduet, og bad ham kaste den op til mig. Han tænkte selvfølgelig, at jeg

lige havde tabt den. Jeg vil langt hellere skrue både vinduer og døre til og få seks stærke mænd til at holde på mig, end jeg vil lade mig forhekse på den måde.

Jeg fik en billet fra mrs. Marden i dag. Hun beder mig komme hen til dem. Jeg havde forresten også tænkt mig at gå derhen, men havde ikke ventet at få sådanne ubehagelige nyheder. Det lader til, at familien Armstrong – som Agatha kan forvente at arve noget fra engang – har meddelt, at de kommer med "*Aurora*" fra Adelaide, og har bedt mrs. Marden og Agatha om at komme og møde dem inde i byen. De bliver sandsynligvis derinde en måned eller seks uger. "*Aurora*" kommer på onsdag, og Mardens må derfor rejse engang i morgen, hvis de skal nå at være der. Jeg trøster mig med, at når Agatha kommer tilbage, skal vi aldrig mere skilles. –

"Jeg vil bare bede dig om én ting, Agatha," sagde jeg, da vi var alene. "Hvis du skulle komme til at være sammen med miss Penclosa enten i byen eller her, må du love mig, at du ikke vil lade hende hypnotisere dig."

Agatha så forundret på mig.

"Du sagde jo netop i går, at du syntes disse eksperimenter var så interessante, og at du endelig ville fortsætte med dem."

"Det var også min mening i går, men jeg har fået et andet syn på det nu."

"Og du vil ikke eksperimentere mere?"

"Nej."

"Å, hvor er jeg glad, Austin. Du ved ikke selv, hvor bleg og elendig du har set ud på det sidste. Det var en af grundene til, at vi nødigt ville rejse nu. Vi syntes det var så ondt at forlade dig, mens du var så nedtrykt. Din opførsel har sandelig også

ofte nok været underlig, som for eksempel den aften du sad og spillede whist med Pratt-Haldane og så pludselig smed kortene fra dig. Jeg er sikker på, at eksperimenterne har taget alt for meget på dine nerver."

"Du har så ganske ret, kære."

"Det er slet ikke sundt for miss Penclosa heller. Har du ikke hørt, at hun er syg?"

"Nej."

"Mrs. Wilson fortalte os det i går aftes. Efter hvad hun sagde, må det være en slags nervøs feber. Professor Wilson kommer tilbage engang i denne uge, og mrs. Wilson var meget ængstelig for, om miss Penclosa ville være rask igen forinden. Professoren har nemlig en hel række af eksperimenter, som hun skal hjælpe ham med."

Jeg er glad over at have fået Agathas løfte. Det er nok, at denne kvinde har en af os i sin magt. På den anden side gør det mig urolig at høre om miss Penclosas sygdom. Måske min sejr alligevel ikke var så stor. Jeg husker, hun sagde noget om, at sygdom nedsætter hypnotisørens magt. Det skulle vel aldrig være grunden til, at jeg havde så let ved at holde mig i ro? Jeg må i alle tilfælde tage de samme forholdsregler igen i nat. Jeg er ligefrem skræmt som et lille barn, når jeg tænker på hende.

Den 10. april. Alt gik godt i nat. Del var latterligt at se gartnerens ansigt, da jeg i morges igen måtte bede ham kaste nøglen op til mig. Jeg får vel snart et rygte blandt tjenerne, hvis det bliver ved på denne måde. Men hovedsagen er, at jeg forblev roligt på mit værelse og ikke følte den mindste lyst til at forlade det. Jeg tror næsten, jeg er ved at befri mig for den forfærdelige

lænke. Eller er det blot kvindemenneskets sygdom, der er årsagen? Jeg kan kun håbe på det bedste.

Mardens rejste i morges, og det er, som om solen ikke længere stråler helt så klart. Og alligevel er det dejligt at se den skinne på kastanjetræerne udenfor vinduerne og kaste små stænk af lys på universitetets gamle, mosgroede mure. Naturen synes så mild og beroligende. Hvem skulle have troet, at den også ejer sådanne onde kræfter, sådanne forfærdelige muligheder! Jeg forstår nemlig så udmærket, at dette forfærdelige jeg har mødt, ikke er noget overnaturligt eller naturstridigt. Det er simpelthen kræfter, som denne kvinde kender og kan bruge, men som almindelige mennesker ikke ved noget om. Selve det faktum at evnen hos hende mindskedes, når hun bliv syg, viser tydeligst af alt, at den er underlagt fysiske love. Hvis jeg virkelig fik mulighed for det, ville jeg undersøge sagen til bunds og finde et middel imod det. Men den, som er i tigerens kløer, kan ikke tæmme den. Han kan blot prøve at rive sig løs fra den …

Åh, når jeg ser min rene profil med den spanske hud og de mørke øjne i spejlet, så er jeg ikke langt fra at ønske, at jeg havde haft børnekopper eller fået et skvæt vitriol i ansigtet. Måske kunne jeg derved have undgået al denne elendighed.

Jeg er bange for, at det bliver galt igen i nat. Jeg har to grunde til at tro dette. For det første, at jeg mødte mrs. Wilson på gaden, og hun fortalte mig, at miss Penclosa har det bedre i dag, omend hun er temmelig svag. Gid hun aldrig var blevet rask igen! Dernæst, at Wilson ventes tilbage i morgen eller i overmorgen, og hun ved, at hans nærværelse ved seancerne

tvinger hende til at lægge bånd på sig. Var der blot altid en tredje person til stede, så ville jeg ikke være så bange for hende.

Jeg vil imidlertid tage de samme forholdsregler i nat også.

Den 10. april. Gudskelov, alt gik godt i nat også. Jeg kunne umuligt få mig selv til at bede gartneren om nøglen igen. Derfor låste jeg døren og skubbede nøglen ud under den, og så bad jeg pigen lukke op for mig i morges. Det havde forresten ikke været nødvendigt, for heller ikke denne nat havde jeg spor af lyst til at gå ud. Hjemme tre aftener i rad! Det er sikkert snart forbi med mine sorger, for i morgen er Wilson hjemme igen, enten i dag eller i morgen. Mon jeg bør fortælle ham, hvad jeg har oplevet? Jeg er vis på, han ikke vil have det mindste ondt af mig. Han vil se på det som et interessant tilfælde, og så vil han, næste gang der er møde i den psykiske forening, holde et foredrag, hvori han meget alvorligt vil behandle spørgsmålet om, hvorvidt jeg er en snedig løgner eller befinder mig på et tidligt stadium af sindssygdom. Nej, jeg får nok ingen trøst hos Wilson.

Jeg føler mig så usigelig vel til mode i dag. Jeg tror ikke, jeg nogensinde har holdt en mere åndfuld forelæsning. Å, hvis jeg blot kunne blive denne angst kvit. Ung, ganske velstående, anset i mit fag, forlovet med en pæn og sød ung pige – kan nogen mand ønske sig mere? Der er kun én ting i vejen, men den er også forfærdelig! –

Midnat. – Jeg tror, jeg bliver gal. Ja, det bliver sikkert enden på det hele. Jeg bliver gal. Jeg er ikke langt fra at være det nu. Det banker i mit hoved, og hænderne er feberhede. Jeg skælver som en skræmt hest. Å, hvilke rædselsfulde timer jeg har

gennemlevet, og alligevel har jeg grund til at være vel fornøjet.
–

Skønt jeg jo udsatte mig for at blive til grin for tyendet, skubbede jeg også i går aftes nøglen ud under døren. Jeg tænkte, det var lige tidligt nok at gå til ro, og lagde mig derfor på sengen fuldt påklædt. Jeg havde taget en af Dumas' romaner med mig, og begyndte at læse i den. Pludselig var det, som om nogen greb fat i mig og trak mig ud af sengen. Jeg kan ikke beskrive den uimodståelige magt, der ligesom slog sin klo i mig, på nogen anden måde. Jeg klamrede mig til mit sengetøj. Jeg klyngede mig til sengekanten. Jeg tror, jeg skreg højt i mit magtesløse raseri. Min intet nyttede – det var håbløst. Jeg måtte afsted. Der var intet at gøre. Det var kun i begyndelsen, jeg forsøgte at stå imod. Den forfærdelige magt blev snart alt for overvældende. Jeg takker Gud for, at der ikke var nogen, som prøvede at hindre mig i at gå. Jeg kunne ikke have svaret for mig selv, hvis der havde været det. Og ved siden af den faste beslutning om at ville gå, beregnede jeg køligt og overlagt, hvordan jeg skulle komme ud. Jeg tændte et lys, og idet jeg lagde mig på knæ foran døren, forsøgte jeg at få nøglen tilbage ved hjælp af et tyndt penneskaft. Det var lidt for kort, og jeg opnåede kun at få skubbet nøglen længere væk. Med rolig tålmodighed tog jeg så en papirkniv op af en skuffe, og med den fik jeg endelig trukket nøglen ind til mig. Jeg åbnede døren, gik ind i mit arbejdsværelse, tog et fotografi af mig selv, som stod på skrivebordet, skrev noget tværs over det, lagde det i inderlommen på min jakke, og skyndte mig afsted til Wilsons.

Alt dette var aldeles klart, men alligevel helt skilt fra mit egentlige liv, omtrent som en rigtig tydelig drøm kan være det.

Jeg følte inde i mig to forskellige viljer, en overmægtig, fremmed, som trak mig til sig, og en svagere, protesterende, som jeg genkendte som min egen. Denne strittede imod den fremmede magt, lige så håbløst svagt som en foxterrier i snor. Jeg kan huske, at jeg tænkte dette, men ellers ved jeg ingenting, hverken om vejen eller hvordan jeg kom ind i huset. Jeg husker derimod meget tydeligt mit møde med miss Penclosa. Hun lå på sofaen i det lille boudoir, hvor vi som regel har foretaget vore eksperimenter. Hun støttede hovedet på hånden og havde et tigerskind trukket halvt op over sig. Hun så spændt på mig, da jeg kom ind, og idet lampelyset faldt over hendes ansigt, så jeg at hun var meget bleg og havde mørke skygger under øjnene. Hun smilede til mig og pegede på en stol ved siden af sig. Hun pegede med venstre hånd, og jeg skyndte mig at gribe den – nu hader jeg mig selv, når jeg tænker på det – men jeg trykkede virkelig lidenskabeligt hendes hånd mod mine læber, og kyssede den. Så satte jeg mig på stolen, og fremdeles med hendes hånd i min gav jeg hende fotografiet, som jeg havde taget med mig, og talte i en uendelighed om min kærlighed til hende, min bedrøvelse over hendes sygdom, og min glæde over at hun nu var rask igen; om hvor skrækkeligt det var for mig at være en eneste aften borte fra hende.

Hun lå stille og så overlegent på mig med sit underlige, udfordrende smil. Jeg husker, at hun en gang strøg mig over håret på samme måde som man klapper en hund. Og jeg nød hendes kærtegn. Det fo'r som ild gennem mig. Jeg var hendes slave med legeme og sjæl. Slaveriet var mig i dette øjeblik en vellyst.

Men så var det forandringen skete. Kom ikke til mig og påstå, at der ikke findes et Forsyn. Jeg var på randen til fortabelsen, mine fødder berørte den allerede. Kunne det måske være et tilfælde, at hjælpen kom akkurat i det øjeblik? Nej, nej, der er et kærligt Forsyn, som er langt stærkere end denne kvindes djævelske kræfter. Det er så velsignet beroligende at kunne tro på det.

Du jeg så op på hende, mærkede jeg at hun var fuldstændig forandret. Hun var bleg før, men nu havde hendes ansigt antaget en spøgelsesagtig farve. Øjnene var matte, øjenlågene hang tunge ned over dem. Og frem for alt havde hun mistet sit udtryk af tilfreds selvtillid. Munden var blevet veg, panden rynket. Hun så bange og usikker ud. Og efterhånden som dette gik op for mig, begyndte mit egentlige Jeg igen at komme til magten. Jeg kæmpede hårdt for at slippe fri af det greb, som jeg nu følte hun havde i mig, og lidt efter lidt svækkedes det.

"Austin," hviskede hun, "jeg har anstrengt mig for meget. Jeg var ikke stærk nok. Jeg var endnu ikke kommet mig af min sygdom. Men jeg kunne ikke længere holde ud at leve uden at se dig. Du må ikke gå fra mig, Austin. Det går straks over. Vent bare i fem minutter. Giv mig den lille karaffel, som står på bordet der henne ved vinduet."

Men jeg havde fået herredømmet over mig selv tilbage. Da svagheden overvældede hende, mistede hun sit greb i mig. Jeg var fuldkommen rasende. Nu skulle da det afskyelige kvindemenneske engang for alle få at høre, hvad jeg mente om hende. Jeg hadede hende af hele min sjæl. Jeg følte en oprørsk slaves vilde, morderiske lidenskab. Jeg kunne have taget krykken fra hende og slået hende i ansigtet med den. Hun

løftede hænderne som for at værge for sig, og krøb sammen i hjørnet af sofaen.

"Cognac!" gispede hun. "Cognac!"

Jeg tog karaflen og hældte indholdet ud i potteplante, som stod i vinduet. Derefter tog jeg fotografiet ud af hånden på hende og rev det i hundrede småstykker.

"Dit elendige kvindemenneske!" skreg jeg. "Gjorde jeg min pligt mod samfundet, kom du ikke levende herfra!"

"Jeg elsker dig, Austin. Jeg elsker dig," jamrede hun.

"Ja," skreg jeg. "Og Charles Sadler før mig, og hvor mange før ham?"

"Charles Sadler," hviskede hun med hvide læber. "Han har vovet at sige det til dig! – Charles Sadler, Charles Sadler!"

"Ja, jeg kender dig, og andre skal komme til at kende dig også. Din skamløse heks! Du kendte min stilling, alligevel brugte du din grusomme magt for at vinde mig. Det er muligt, du kommer til at gøre det igen, men du skal engang for alle vide, at jeg elsker miss Marden af min inderste sjæl, like så meget som jeg hader dig. Det blotte syn af dig fylder mig med skræk og afsky. Tanken om dig er mig modbydelig. Dette er mine følelser for dig. Og hvis du engang til vil prøve at drage mig til dig, sådan som du har gjort det i nat, skal du i alt fald vide, hvad jeg mener om dig, hvis du da ellers fremover kunne have nogen glæde af at gøre mig til din elsker. Så skal du huske på –"

Jeg standsede. Miss Penclosas hoved var faldet bagover – hun var besvimet. Hun kunne ikke holde ud at høre mere. Men jeg var i alt fald tilfreds med at have fået sagt hende sandheden.

Hvad der end måtte ske i fremtiden – hvad jeg virkelig følte, det vidste hun.

Fremtiden, ja, hvordan vil den blive? Hvad vil hun nu finde på? Jeg tør ikke tænke på det. Å, om jeg turde håbe på, at hun ville lade mig være i fred. Men når jeg tænker på, hvad jeg sagde til hende – – Ja, ja, jeg har da i alle tilfælde for en gangs skyld været den stærkeste.

Den 11. april. Jeg har næsten ikke fået søvn i øjnene i nat. Jeg følte mig så febrilsk og slap i dag, at jeg måtte sende bud til Pratt-Haldane og bede ham tage min time ved universitetet. Det er første gang, jeg har forsømt mine forelæsninger. Jeg stod op ved middagstid, men mit hoved værker, hænderne skælver, og mine nerver er i en elendig forfatning.

Hvem anden skulle vel komme til mig i aften end Wilson. Han er netop kommet tilbage fra London, hvor han har holdt forelæsninger, studeret afhandlinger, holdt møder, afsløret et medium, ledet en hel række eksperimenter om tankeoverførsel, modtaget professor Richet fra Paris, og endnu meget, meget mere – og alt dette fortalte han mig ud i én køre.

Pludselig sagde han:

"Men hvordan er det med dig? Du ser mig noget klein ud. Miss Penclosa er også dårlig i dag. Hvordan går det med eksperimenterne?"

"Jeg er holdt op med dem."

"Hvad behager?"

"Sagen forekommer mig farlig."

Han tog øjeblikkelig sin tykke, brune notesbog frem.

"Dette er meget interessant," sagde han. "Af hvilken grund mener du, at det er farligt? Vær så rar at give mig dine beviser i

kronologisk orden med nøjagtige data, pålidelige vidner og deres adresser."

"Allerførst," sagde jeg, "må du fortælle mig, om du før er truffet på tilfælde, hvor hypnotisøren har fået magten over et medium og brugt denne på en uforsvarlig måde."

"I massevis," skreg han henrykt "forbrydelse ved suggestion –"

"Jeg mener ikke suggestion. Jeg mener en pludselig indskydelse fra en ikke tilstedeværende person, en indflydelse som man ikke selv kan kontrollere."

"Besættelse!" skreg han, endnu mere henrykt. "Det er et yderst sjældent tilfælde, vi kender kun otte af dem, hvoraf fem er helt sikre. Du mener da ikke, at vil sige, at –" Han kunne næsten ikke få ordene frem, så begejstret var han.

"Nej, det gør jeg aldeles ikke," sagde jeg. "Farvel. Ja, du må undskylde mig, men jeg føler mig slet ikke rask her i aften."

Endelig gik han da, stadig svingende med blyanten og notesbogen.

Selv om mine bekymringer bliver aldrig så store, vil jeg ikke igen så meget som tænke på at nævne dem for Wilson. Han har ikke tanke for mennesket, for ham er alt bare sager og fænomener. Jeg vil heller dø end tale med ham om det igen.

Den 12. april. I går havde jeg en velsignet rolig dag, og en fredelig aften. Wilsons tilstedeværelse er en stor trøst. Hvad kan kvindemennesket gøre nu? Sandsynligvis vil hun komme til at gengælde min modvilje. Det er jo umuligt, at hun kan ville have en tilbeder, som har fornærmet hende i den grad. Nej, jeg er vist fri for hendes kærlighed – det er værre med hendes hat. Vil hun ikke prøve at bruge sin magt og hævne sig på mig? Men

nej, jeg vil ikke ængste mig unødigt. Jeg vil inderligt ønske, at hun må glemme mig, så vil jeg glemme hende, og alt bliver godt.

Den 13. april. Mine nerver er igen i fuldstændig ligevægt. Jeg begynder at tro, at jeg har vundet over hende. Men jeg må tilstå, at jeg føler mig lidt usikker. Hun er rask igen nu, jeg hørte at nogen havde set hende køre sammen med mrs. Wilson i High Street i eftermiddags.

Den 14. april. Jeg ville ønske, jeg kunne rejse bort. Så snart semestret slutter, rejser jeg til Agatha. Det er svagt af mig, men dette kvindemenneske gør mig så utrolig nervøs. Jeg har truffet hende igen, og jeg har talt med hende.

Det var lige efter frokost. Jeg sad i mit arbejdsværelse og røg en cigaret, da jeg hørte min tjener i entreen. Jeg havde et ubestemt indtryk af, at der kom nogen ind sammen med ham, men tog ingen notits af det, før en let støj fik mig til at fare op af stolen med en krybende fornemmelse af rædsel. Jeg havde hørt lyden af en krykke. Et øjeblik efter havde tjeneren åbnet døren for hende. Ingen af os brød os om de almindelige selskabelige former. Jeg blev simpelthen stående og stirrede på hende med den rygende cigaret i hånden. Hun på sin side så ganske roligt på mig, og jeg måtte igen spørge mig selv om udtrykket i hendes øjne var lumsk eller heftigt. I dag var det lumsk, koldt og ubønhørligt.

"Nå," sagde hun endelig, "er De fremdeles af samme mening som sidst vi talte sammen?"

"Jeg har altid været af den mening."

"Lad os nu forstå hinanden, professor Gilroy," sagde hun langsomt. "Jeg er ikke til at spøge med, det burde De vide nu. Det var Dem selv, som bad mig udføre alle de eksperimenter med Dem. Det var Dem, som vandt min hengivenhed. Det var Dem, som tilstod mig Deres kærlighed og bragte Deres fotografi med den forelskede påskrift, og endelig var det også Dem selv, som samme aften fornærmede mig så dødeligt, da De sagde ting til mig, som ingen anden nogensinde har vovet at sige. Tilstå nu, at De sagde det i ophidselse, og jeg er villig til at tilgive Dem og glemme det hele. Du mente ikke, hvad du sagde, Austin? Det kan ikke være sandt at du hader mig."

Et øjeblik havde jeg ondt af denne krøbling, så stor en længsel efter kærlighed lyste der pludselig frem i hendes før så truende blik. Men så huskede jeg, hvad hun havde bragt over mig, og mit hjerte blev hårdt som sten imod hende.

"Hvis De nogensinde har hørt mig tale om kærlighed," sagde jeg, "ved De meget godt, at det var Deres egen stemme som talte, og ikke min. De eneste sande ord, jeg nogensinde har fået sagt Dem om mine følelser, er dem, De hørte mig sige, sidst vi var sammen."

"Jeg forstår. En eller anden har bagtalt mig for Dem." Hun bankede i gulvet med krykken. "Jeg antager, De ved, at jeg i dette øjeblik kan få Dem til at krybe for mig som en hund. De skal ikke mere finde mig så svag, at De kan fornærme mig ustraffet. Pas på hvad De gør, professor Gilroy. De er i en farlig stilling. De forstår ikke endnu, hvilket greb jeg har i Dem."

Jeg trak på skuldrene og vendte mig bort.

"Godt," sagde hun, "foragter De min kærlighed, så må jeg jo se at tvinge Dem. De ler nu, men den dag kommer, da De vil

tigge mig om nåde. Da vil De krybe for min fod og forbande den dag, De fik mig fra at være Deres ven til at blive Deres bitreste fjende. Tag Dem i agt, professor Gilroy."

Jeg så en hvid hånd fægte i luften og et ansigt som næppe nok kunne kaldes menneskeligt længere, så fortrukket af lidenskab var det. Et øjeblik efter var hun gået, og jeg hørte lyden af krykken ned gennem gangen.

Jeg sidder her igen i en meget nedtrykt sindsstemning. En ubestemt forudfølelse af kommende ulykker ligger tungt over mig. Jeg søger forgæves at indbilde mig selv at det kun var tomme trusler, men hendes ubarmhjertige blik står endnu alt for tydeligt for mig. Hvad skal jeg gribe til – å, hvad skal jeg gøre? Jeg er jo ikke længere herre over min egen sjæl. Når som helst kan denne vampyr gribe mig i sine klør, og så – –? Jeg må fortælle en eller anden min forfærdelige hemmelighed – jeg må fortælle den, ellers bliver jeg gal. Å, blot jeg kendte en eller anden som ville hjælpe og råde mig. Der kan ikke være tale om Wilson. Charles Sadler ville kun forstå mig, så langt som hans egen erfaring går. Pratt-Haldane! Han er en fornuftig og velvillig mand med stor menneskekundskab. Til ham vil jeg gå. Jeg vil fortælle ham det hele. Gud give, han må kunne sige mig, hvad jeg skal gøre.

IV

Kl. 6.45 efterm. Nej, det er fuldstændig håbløst. Der findes ikke menneskelig hjælp for mig. Jeg må kæmpe mig alene igennem det. En af to ting vil nu ske. Enten må jeg blive denne kvindes elsker, eller jeg udsætter mig for hendes efterstræbelser. Og bliver jeg det ikke, vil jeg alligevel komme til at leve i et helvede af angst. Men lad hende pine mig, gøre mig gal, dræbe mig – jeg gir mig aldrig, aldrig. Den værste ulykke, hun kan bringe over mig, er at jeg mister Agatha og bliver stemplet som en sjofel løgner.

Pratt-Haldane var meget elskværdig, og hørte høfligt på mig, men hans regelmæssige, alvorlige træk, hans rolige øjne og de tunge møbler i hans arbejdsværelse var alt sammen så solidt og materielt, at det faldt mig meget vanskeligt at få fortalt ham min historie. Jeg ved forresten slet ikke, hvordan jeg selv ville have stillet mig, hvis en af mine kolleger for en måned siden var kommet til mig og havde betroet mig sådan noget. Jeg er bange for, at jeg ville have været en mindre tålmodig tilhører end Pratt-Haldane var overfor mig.

Han skrev ned, hvad jeg fortalte, spurgte mig, hvor meget te jeg drak, hvor mange timer jeg plejede at sove, om jeg havde arbejdet meget i den senere tid, om jeg følte stikkende smerter i hovedet, om jeg havde ubehagelige drømme, om det susede for ørene på mig, om det flimrede for øjnene. Kort sagt, han tror, jeg lider af en hjernesygdom. Til sidst lod han mig gå, med mange formaninger om at opholde mig meget i frisk luft og vogte mig for sindsbevægelser. Han gav mig en recept på

bromkalium og kloral, som jeg rev i stykker og kastede fra mig i rendestenen.

Nej, det nytter ikke for mig at søge hjælp hos noget menneske. Jeg kan risikere, at de får mig indsat i et sindssygeasyl. Jeg må blot samle alt mit mod og så håbe, at en mand som vil det rette, ikke kan blive ladt i stikken af et nådigt Forsyn.

Den 15. april. Dette er det dejligste forår i mands minde. Så grønt og smukt og mildt. Å, der er en forfærdelig forskel mellem naturen og min af angst sønderrevne sjæl! I dag er der intet hændt, men jeg føler jeg går på afgrundens rand. Jeg ved det, og alligevel lever jeg mit liv som ellers. Det eneste lyspunkt er, at Agatha har det godt og er udenfor al fare. Hvis umennesket havde magt over os begge, hvad ville hun da ikke kunne finde på at gøre!

Den 16. april. Kvinden er opfindsom i sin måde at pine mig på. Hun ved, hvor glad jeg er for mit arbejde og hvor godt besøgte mine forelæsninger er. Derfor angriber hun mig fra den kant nu. Hun giver sig nok ikke, før jeg har mistet mit embede. Men jeg vil kæmpe kampen til ende. Ikke for alt i verden overgiver jeg mig.

Jeg var mig ikke nogen mistænkelig forandring bevidst under min forelæsning i formiddags, bortset fra at jeg i et par minutter følte mig lidt svimmel og ør i hovedet. Tværtimod forekom det mig, at jeg på en både interessant og klar måde havde behandlet mit tema, de røde blodlegemers funktion. Jeg blev derfor meget overrasket, da en af studenterne efter forelæsningen kom ind til mig i laboratoriet og beklagede sig

over, at min fremstilling ikke stemte med den i lærebogen. Han viste mig sin notesbog, og efter hvad der stod i den, havde jeg i en del af min forelæsning forfægtet den skrækkeligste og mest uvidenskabelige vranglære. Jeg nægtede det selvfølgelig og erklærede, at han måtte have misforstået mig, men ved at sammenligne hans optegnelser med et par af hans kammeraters, fremgik det tydeligt, at han havde ret og at jeg virkelig var kommet med de mest uhyrlige påstande. Selvfølgelig kunne dette tænkes at være følgen af et øjeblikkeligt ildebefindende. Men jeg ved kun alt for godt, at dette ikke er noget andet end det første af en hel række kommende tilfælde. Der er kun en måned til semestret er slut, og jeg ønsker så inderligt, at jeg må kunne holde ud. –

Den 26. april. Der er gået ti dage nu, og jeg har ikke kunnet få mig selv til at skrive i min dagbog. Hvorfor skulle jeg også skrive om min egen fornedrelse og ydmygelse? Jeg havde svoret aldrig mere at åbne den, men vanens magt er stærk. Her sidder jeg nu igen for at skrive om mine grufulde oplevelser, omtrent som selvmorderen, der noterer hvordan virkningerne af den dræbende gift arter sig.

Katastrofen, som jeg forudså, er kommet, og det ikke længere siden end i går. Universitetskollegiet har taget mit embede fra mig. Det blev gjort på den mest hensynsfulde måde. Det skulle kun være for en kortere tid. Jeg var overanstrengt og skulle hvile helt ud for at genvinde mit tabte helbred. Ikke desto mindre fik jeg min afsked, og er ikke længere *professor* Gilroy. Jeg har beholdt laboratoriet, men det går nok snart samme vej.

Sandheden er, at mine forelæsninger er blevet til grin for hele universitetet. Mit auditorium var overfyldt af studenter, som

kom for at høre og se den gale professor. Jeg er ikke i stand til at fortælle enkelthederne ved min nedværdigelse. Å, den djævelske kvinde! Der er ikke grænse for de naragtige og idiotiske ting, hun har tvunget mig til at gøre. Jeg kunne begynde min forelæsning ordentlig og klart, men altid med en forudfølelse af, at det snart ville gå galt. Og i en nogen tid mærkede jeg så hendes indflydelse, jeg kæmpede imod, jeg knyttede hænderne, og sveden perlede på min pande. Studenterne hørte mine usammenhængende ord og så, hvordan mit ansigt blev fordrejet, og de brølede af latter over deres professors naragtigheder. Og når hun så havde fået mig helt i sin magt, sagde jeg de skrækkeligste ting: spøgefulde dumheder, stumper af skåltaler, brudstykker af ballader, fornærmelige beskyldninger mod enkelte af mine elever og lignende. Pludselig blev jeg så igen ganske klar, og fortsatte forelæsningen fuldstændig normalt til den var færdig. Intet under at universitetskollegiet gav mig min afsked. Å, det djævelske kvindemenneske!

Det frygteligste af det alt sammen er min ensomhed. Her sidder jeg ved et almindeligt vindue og ser ud på en almindelig engelsk gade. Jeg ser sporvognene rumle afsted og betjentene patruljere, og over mig hviler der noget, som er uden forbindelse med tid og sted. Her i dette hjem for kundskaben trykkes og plages jeg af en magt, som videnskaben ikke ved noget om. Ingen øvrighedsperson ville høre på mig. Ingen avis ville diskutere mit tilfælde. Ingen læge ville tro mine forklaringer. Selv de mest intime af mine venner ville anse det for en hjernesygdom. Jeg står fuldstændig alene. Å, den

djævelske kvinde! Hun skal passe på, hun ikke driver mig for langt. Kan loven ikke hjælpe mig, må jeg tage mig selv til rette.

Hun mødte mig på gaden i går og talte til mig. Det var vist heldigt for hende, at det ikke var på en ensom landevej. Hun spurgte mig med sit kolde smil, om jeg nu følte mig ydmyget nok. Jeg værdigede hende ikke et svar. "Vi må nok dreje skruen en gang mere," sagde hun. – Tag Dem i agt, frøken, tag Dem i agt!

Jeg har ved én lejlighed været den stærkeste, og det kan jeg komme til at blive en gang til. –

Den 28. april. Mit ophør med forelæsningerne har medført, at hun nu savner lejlighed til at plage mig, og jeg har haft to velsignet fredelige dage. Når alt kommer til alt, er der ingen grund til at fortvivle. Alle mennesker bevidner mig sin deltagelse og siger, at det er min kærlighed til videnskaben og mine anstrengende eksperimenter, der har rystet mit nervesystem. Universitetskollegiet har sendt mig en elskværdig hilsen og rådet mig til at rejse udenlands. De udtaler håbet om, at jeg må genvinde mit helbred, så jeg allerede fra begyndelsen af sommersemesteret kan tage fat på mine forelæsninger igen. Intet kan være mere smigrende end den måde, hvorpå skrivelsen omtaler mit arbejde for videnskaben og de tjenester jeg har vist universitetet. Det er først i ulykken, man får at vide, hvor agtet man er. Dette udyr må da også engang blive træt af at plage mig, og så vil alting sikkert blive godt igen. Det give Gud.

Den 29. april. En sensationel begivenhed har fundet sted i vor søvnige lille by. Den eneste slags forbrydelser vi kender her,

plejer at være at en spektakelmager af en gymnasiast slår glassene ud i et par gaslygter eller kommer i slagsmål med en politibetjent. Men i nat er der gjort forsøg på indbrud i den herværende filial af Bank of England, og følgelig er vi alle yderst opskræmte.

Bankdirektøren, Parkinson, er en god ven af mig. Jeg kiggede ind til ham efter morgenmaden og fandt ham i et ypperligt humør. Selv om tyvene var brudt ind i kontoret, skulle de også have åbnet bokshvælvet, så det var ikke meget sandsynligt, at de kunne have fået fat i noget; det lod forresten heller ikke til, at tyvene havde været særlig farlige. To af de nederste vinduer viste mærker efter et brækjern eller et lignende værktøj, som tyvene øjensynligt havde brugt under deres forsøg på at åbne dem. Træværket på vinduerne var malet grønt den foregående dag, og politiet mente, at det af den grund ville være let at opdage tyvene. Selvfølgelig måtte de have fået grøn maling både på tøjet og hænderne.

Kl. 4.30 efterm. Å, den forbandede kvinde! Men hun skal ikke få lov at ødelægge mig! Hun *skal* ikke, den djævel! Hun har taget mit embede fra mig, og nu vil hun også tage min ære. Kan jeg ikke på nogen måde få hævn over hende? Jo, der er en måde, men pint til det yderste som jeg er, orker jeg ikke at tænke på det.

For en times tid siden gik jeg ind i badeværelset, og mens jeg stod foran spejlet og børstet håret, faldt mit blik på noget, som fik det til at isne gennem mig. Jeg sank ned på sengekanten og hulkede. Det er mange år siden, jeg sidst har fældet tårer, men mine nerver er nu så aldeles ødelagt, at jeg i min grænseløse sorg og mit afmægtige raseri ikke kunne beherske mig.

Dér hang den jakke, jeg plejer at bruge efter middag. Den hang på sin krog ved siden af klædeskabet, og højre ærme fra håndleddet til albuen var oversmurt med grøn maling. –

Dette var det altså det, hun mente med at dreje skruen en gang mere. Hun har gjort mig til en offentlig nar, nu vil hun gøre mig til en forbryder. Denne gang gik det ikke for hende. Men hvordan vil det gå næste gang? Jeg tør ikke tænke på det – og Agatha og min stakkars gamle moder! Gid jeg var død.

Jo, dette var den anden drejning af skruen. Og dette var det, hun mente, da hun sagde, jeg endnu ikke vidste hvor stor hendes magt var.

I den samtale, jeg havde med hende i begyndelsen af vort bekendtskab, sagde hun, at hvis hypnotisørens indflydelse var stærk nok, ville mediet ikke vide, hvad det gjorde, var indflydelsen mindre stærk, ville mediet vide, hvad det gjorde, men være ude af stand til at lade være at gøre det. I nat må jeg have handlet i en sådan bevidstløs tilstand. Jeg kunne have aflagt ed på, at jeg lå i min seng og sov sødeligt. Og alligevel fortæller disse pletter mig, at jeg har klædt mig på, er gået ud, har forsøgt at åbne vinduerne i banken, og er kommet hjem igen. Kan nogen have set mig? Er det muligt, at nogen har set mig og er fulgt efter mig hjem? Å, hvilket helvede mit liv er blevet! Jeg har hverken fred eller ro. Det er snart forbi med min tålmodighed.

Kl. 10 aften. Jeg har fået pletterne af med terpentin. Jeg tror ikke nogen har set mig. Det er med min skruetrækker, jeg har lavet mærkerne i vinduesrammen. Den var også fuldstændig oversmurt med grøn maling. Jeg har renset den nu. Mit hoved værker, som det skulle sprænges, og jeg har taget fem

antipyrinpiller. Havde det ikke været for Agatha, havde jeg gerne taget halvtreds og dermed fået en ende på det hele.

Den 3. maj. Tre rolige dage. Denne djævel leger med mig som katten med musen. Hun slipper mig en stund for så igen at slå kloen i mig.

Jeg er i grunden aldrig så ængstelig, som når alt er roligt. Jeg har heller ikke godt. Jeg plages af kuldegysninger og har nervøse trækninger i ansigtet. Jeg har hørt fra Mardens. De kommer tilbage i morgen. Jeg ved ikke, om jeg er glad eller bedrøvet over det. De var i sikkerhed, så længe de var i London. Her risikerer de at blive fanget i det samme net, som jeg spræller i. Jeg må fortælle dem alt. Jeg kan ikke gifte mig med Agatha, så længe jeg ikke er herre over mine handlinger. Jo, jeg må fortælle dem det, selv om følgen skulle blive et fuldstændigt brud mellem os.

I aften er der studenterbal, og jeg må gå derhen. Gud skal vide, at jeg ikke er oplagt til det. Men det må ikke kunne siges, at jeg ikke kan vise mig offentligt, jeg må blive set der og helst slå en sludder af med en af de gamle professorer. Så vil de ikke så let kunne komme til at tage mit embede helt fra mig.

Kl. 11.30 aften. Jeg har været til ballet. Jeg var der sammen med Charles Sadler, men jeg gik hjem før ham. Jeg vil alligevel sidde oppe og vente på ham, for sandt at sige er jeg nu i denne tid frygtelig bange for at lægge mig om aftenen. Han er en rar, hyggelig fyr, og en snak med ham vil berolige mine nerver. I det hele taget forløb aftenen meget heldigt. Jeg talte med flere indflydelsesrige personer, og jeg tror nok, jeg fik dem til at

forstå, at de ikke lige med det samme skulle slå mit embede op som ledigt.

Kvindemennesket var også med til ballet. Hun kunne selvfølgelig ikke danse, men sad og så på sammen med mrs. Wilson. Gang på gang mærkede jeg, at hun stirrede på mig. Hendes forfærdelige øjne var det sidste jeg så, da jeg gik. Engang, da jeg sad lidt til siden for hende, opdagede jeg, at der også var en anden hun stadig fulgte med sit blik. Det var Sadler, som netop dansede med den næstældste miss Thurston. Efter udtrykket i hendes øjne at dømme, kan Sadler være mere end lykkelig over, at han ikke stadig er i hendes magt. Nu synes jeg forresten, jeg hører ham komme. Jeg vil gå ned og lukke op for ham. Hvis han vil –

Den 4. maj. Hvorfor i alverden holdt jeg op med at skrive på den måde? Jeg gik jo slet ikke ned – jeg kan i alt fald ikke huske det. Men på den anden side kan jeg heller ikke huske, at jeg gik i seng. Den ene af mine hænder er ophovnet i dag, selv om jeg ikke kan huske, at jeg skulle være kommet til skade med den. Ellers er jeg meget fornøjet med gårsdagens festlighed. Jeg kan bare ikke forstå, hvorfor jeg ikke gik ned til Charles Sadler, jeg var jo så fast bestemt på det. Er det muligt – min Gud, skulle hun igen have fået mig til at gøre noget forfærdeligt? Jeg vil gå ned og snakke med Sadler.

Middag. Nu må det være slut. Et sådant liv er ikke til at leve. Men skal jeg dø, så skal hun det sandelig også. Hun skal ikke få lov til at gøre flere mennesker gale. Jeg vil ikke have mere tålmodighed med hende. Hun har gjort mig til en desperat og farlig mand. Gud ved, at jeg aldrig før har været i stand til at gøre så meget som en flue fortræd. Men hvis jeg havde dette

kvindelige udyr her, i dette øjeblik, skulle hun sandelig ikke komme levende herfra igen. Jeg vil gå til hende endnu i dag og sige hende, hvad hun nu kan have at vente sig af mig.

Jeg gik ned til Sadler og fandt ham til min forundring i sengen. Da jeg kom ind til ham, satte han sig op og vendte et ansigt imod mig, som gjorde mig ganske syg.

"Sadler, hvad er der?" skreg jeg, mens det løb koldt ned ad ryggen på mig af rædsel.

"Gilroy," svarede han med læber så opsvulmede, at han næsten ikke kunne tale. "Jeg har i den senere tid frygtet for din forstand, nu ved jeg at du er sindssyg, og var det ikke fordi jeg nødig vil have nogen skandale, var du nu i politiets hænder."

"Hvad mener du –" stammede jeg.

"Jeg mener, at da jeg i går aftes åbnede gadedøren, fo'r du løs på mig, slog og sparkede mig i ansigtet og hvor du ellers kunne komme til, og lod mig så blive liggende næsten bevidstløs tilbage på gaden. Se på din hånd. Den bærer også mærker efter slagsmålet."

Ja, det var jo rigtigt; derfor var den altså ophovnet i morges. Hvad skulle jeg gøre? Skønt han erklærede mig for gal, satte jeg mig alligevel ned ved siden af sengen og fortalte ham min historie fra ende til anden. Jeg syntes, jeg fortalte den på en så indtrængende og overbevisende måde, at selv den største skeptiker måtte tro mig. "Hun hader både dig og mig," sagde jeg. "I nat hævnede hun sig på os begge to. Hun så mig gå, og hun har vel set dig også, da du gik. Hun vidste, hvor lang tid det ville tage dig at nå hjem. Og så behøvede hun bare at bruge sin forbandede vilje. Å, dit ødelagte ansigt er intet mod min ødelagte sjæl."

Det var tydeligt, at han var grebet af min beretning.

"Ja, hun fulgte mig med øjnene, da jeg gik ud," sagde han. "Hun ville være i stand til at gøre den slags. Men er det muligt, at hun har en sådan magt over dig? Hvad vil du gøre?"

"Jeg vil ikke inde mig i det længere. Jeg er en fortvivlet mand. Jeg går hen til hende i dag og giver hende en advarsel, men næste gang er der ingen nåde for hende."

"Gør ikke noget ubesindigt," sagde han.

"Ubesindigt!" skreg jeg. "Det allermest ubesindige ville være at udsætte det."

Med disse ord fo'r jeg fra hans lejlighed og op til mig selv. Og nu er jeg så på vej til at foretage mig den mest afgørende handling i hele mit liv. Jeg vil gå hen til hende i dag.

En ting er jeg glad for. Der er nu i alt fald et menneske, som ved hvad jeg har gennemgået. Og skulle det værste hænde, kan han og dagbogen være vidner om hvad der har drevet mig til det. –

Aften. Da jeg kom hen til Wilsons, blev jeg vist ind i stuen, hvor professoren sad sammen med miss Penclosa. I en halv time måtte jeg udholde hans kedelige snak om de nyeste undersøgelser af den spiritistiske banknings eksakte natur. Kvindemennesket og jeg sad og fikserede hinanden tværs gennem stuen. Jeg læste en ildevarslende skadefryd i hendes øjne, og jeg antager, at hun fandt mine både hadefulde og truende. Jeg havde næsten opgivet håbet om at komme til at tale alene med hende, da Wilson blev kaldt ud.

"Nå, professor Gilroy – eller måske det kun er *herr* Gilroy?" sagde hun med et besk smil. "Hvorledes befinder Deres ven herr Charles Sadler sig efter ballet?"

"Din djævel!" råbte jeg. "Det skal være slut med dine narrestreger nu. Jeg vil ikke vide af dem mere. Nu skal du lægge mærke til, hvad jeg siger –" jeg fo'r over gulvet og greb hende i skuldrene og rystede hende, – "jeg sværger, at så sandt der er en Gud til, vil jeg ikke tåle flere af dine djævelske kunster. Forsøger du dig en gang til, så skal du betale med livet. Komme hvad komme vil, jeg dræber dig. Du har nu drevet mig så langt, at jeg ikke vil finde mig i mere."

"Regnskabet mellem os er ikke opgjort endnu," sagde hun med en lidenskab, som ikke var mindre end min. "Jeg kan elske, men jeg kan også hade. De havde valget, men forsmåede min kærlighed. Nu skal De få mit had at føle. Der skal endnu lidt til for at knække Dem helt, men knækkes skal De. Miss Marden kommer tilbage i morgen, har jeg ladet mig fortælle."

"Hvad kommer det Dem ved?" råbte jeg. "Det er en uforskammethed af Dem at nævne hendes navn. Troede jeg, at De ville vove at gøre hende noget ondt –"

Jeg kunne se, hun var bange. Hun læste den mørke beslutning i mine øjne, og krøb sammen.

"Hun er sandelig heldig, som har en sådan riddersmand," sagde hun. "Han generer sig ikke for at true en enlig kvinde. Jeg gratulerer miss Marden med hendes forsvarer."

Ordene var skarpe, men stemmen og måden hun sagde dem på var endnu skarpere.

"Det er til ingen nytte at tale mere om dette," sagde jeg. "Jeg kom her kun for at sige Dem, at Deres næste angreb på mig vil blive det sidste."

I det samme hørte jeg Wilsons skridt, og gik min vej uden at sige mere. Lad hende bare se giftig og ond ud. Nu er hun måske

lige så bange for mig, som jeg har været for hende. Morder! det klinger ikke så smukt. Men man kalder jo ikke den mand en morder, som har dræbt en slange eller en tiger. Hun må hellere tage sig i agt. –

Den 5. maj. Jeg var på stationen klokken 11 for at møde Agatha og hendes moder. Agatha ser så strålende lykkelig ud, og er så smuk. Hun var så forfærdelig glad over at se mig igen. Hvad har jeg gjort for at fortjene en sådan kærlighed! Jeg tog med dem hjem og spiste frokost. Alle tunge skyer er borte nu. Hun siger, jeg ser bleg og syg ud. Det kære barn tror, det kommer af at jeg har været for meget alene, og mener jeg trænger til én, som kan hygge om mig. Jeg beder til Gud, at hun aldrig må få sandheden at vide. Skal der endelig være skyer, så lad dem hvile over mig, men lad hende være udenfor dem i solskinnet! Nu er jeg netop kommet hjem og føler mig som et andet menneske. Har jeg Agatha ved min side, vil jeg med godt mod møde alt, hvad livet bringer mig.

Kl. 5 efterm. Lad mig nu prøve at være præcis. Lad mig prøve at fortælle akkurat, hvordan det alt sammen gik til. Jeg husker det så tydeligt, og den tid kommer vel aldrig, hvor jeg glemmer, hvad der er sket i dag.

Jeg var kommet tilbage fra Mardens efter frokost, og sat ved mit arbejde, da jeg pludselig mistede bevidstheden på den samme afskyelige måde, som jeg nu så alt for godt kender.

Da jeg kom til mig selv igen, var jeg i et lille værelse, helt forskelligt fra mit arbejdsværelse. Det var lyst og hyggeligt. Møblerne var betrukket med sirts, og væggene med kulørte tapeter. Der var en masse kønt nips. Et lille pynteligt ur stod og

tikkede på kaminen. Det viste, at klokken var halv fire. Det hele forekom mig bekendt, men jeg kunne ikke regne ud, hvor jeg var, indtil jeg fik øje på to fotografier, som stod på klaveret. Det ene var af mig selv, det andet af mrs. Marden. Da vidste jeg pludselig, at jeg stod i Agathas lille stue. Men hvordan var jeg kommet her? Og hvad var min hensigt med at komme? En forfærdelig anelse greb mig. Var jeg sendt her hen i et eller andet djævelsk ærinde? Havde jeg måske allerede udført det? Det havde jeg sikkert, siden jeg igen var bevidst.

Hvilket rædselsfuldt øjeblik! Hvad havde jeg gjort? Jeg fo'r op i fortvivlelse, og i det samme faldt en flaske fra mig ned på gulvtæppet.

Den var hel, og jeg tog den op. Udenpå flasken stod "*Stærk svovlsyre*".

Da jeg tog glasproppen op, kom der langsomt en tyk røg ud, og en kvælende lugt fyldte værelset. Jeg genkendte flasken, jeg plejede at bruge den derhjemme ved mine kemiske undersøgelser. Men hvorfor havde jeg taget den med her hen i Agathas lille stue? Var det ikke med svovlsyre, skinsyge kvinder plejede at ødelægge sine rivalinders skønhed! Mit hjerte stod næsten stille, da jeg undersøgte flaskens indhold. Gudskelov, den var fuld! Ingen ulykke var sket. Men var Agatha kommet ind et øjeblik før, ville den djævelske vampyr måske have fået mig til at tømme den i ansigtet på hende. Tanken er ikke til at holde ud. Men det har nok været hensigten. Hvorfor skulle jeg ellers være her med den?

Pludselig sank jeg sammen. Mine nerver kunne ikke mere. Jeg skælvede krampagtigt. Jeg følte mig som et elendigt vrag af et menneske. Lyden af Agathas stemme og hendes kjoles raslen

fik mig til at se op. Der stod hun med sine velsignede blå øjne fulde af kærlighed og medfølelse.

"Vi må tage dig med os på landet, Austin," sagde hun. "Du trænger til ro og hvile. Du ser helt elendig ud."

"Å, det er ingenting," sagde jeg og forsøgte at smile. "Det var bare et øjeblikkeligt ildebefindende. Men det er ovre nu."

"Jeg er ked af, at jeg lod dig vente. Min stakkels ven, du har siddet her alene i en hel halv time. Præsten var nede i stuen, og da jeg vidste, at du ikke brød dig om at træffe ham, lod jeg pigen vise dig herop. Han blev så skrækkeligt længe, jeg troede aldrig, han ville gå sin vej."

"Gudskelov at han blev så længe. Å, gudskelov!" råbte jeg ubehersket.

"Men Austin, hvad er der?" spurgte hun og greb mig i armen, da jeg rejste mig for at gå. "Hvorfor er du så glad for, at præsten blev så længe? Og hvad er det for en flaske, du holder i hånden?"

"Ingenting," sagde jeg fortvivlet og puttede flasken i lommen. "Men nu må jeg gå. Jeg har noget meget vigtigt jeg må have afgjort."

"Hvor du ser alvorlig ud, Austin. Jeg har aldrig set dig sådan. Er du vred?"

"Ja, jeg er vred."

"Ikke på mig, vel?"

"Nej, nej, kære elskede. Jeg kan ikke forklare dig det. Du ville ikke kunne forstå det."

"Men du har ikke fortalt mig, hvorfor du kom?"

"Jeg kom for at spørge, om du altid vil holde af mig som nu, hvad du så end måtte komme til at høre om mig? Og for at bede

dig tro det bedste om mig og have tillid til mig, selv om jeg skulle synes at have skinnet imod mig?"

"Det ved du jo, jeg vil, Austin."

"Ja, jeg ved du vil det, kære. Hvad jeg nu gør, det gør jeg for din skyld. Jeg er nødt til det. Der findes ingen anden udvej. Farvel, min elskede!"

Jeg kyssede hende og skyndte mig bort.

Nu var jeg ikke længere i tvivl. Så længe uhyret havde indskrænket sig til at ødelægge *min* fremtid og *min* ære kunne der endnu være tvivl om, hvad jeg burde gøre. Men nu når Agatha – min uskyldige Agatha – var i fare, nu lå pligtens vej åben foran mig. Våben havde jeg ikke. Hvad skulle jeg vel med det? Mine muskler var jo spændte med en rasende mands kræfter. Jeg løb afsted gennem gaderne, så opsat på det jeg ville gøre, at jeg kun som i en tåge husker bekendte, jeg mødte og hilste på. Jeg har også en ubestemt erindring om at jeg mødte professor Wilson, og at han med lige så stor fart som jeg løb i den modsatte retning. Stakåndet, men stadig lige beslutsom, nåede jeg Wilsons hus og ringede på. En meget bleg pige lukkede op, og endnu blegere blev hun ved synet af mit forstyrrede udseende.

"Lad mig straks komme til at tale med miss Penclosa," sagde jeg.

"Herr professor," sagde hun skælvende. "Miss Penclosa døde klokken halv fire i eftermiddags."

Om "Parasitten"

Forfatter: Arthur Conan Doyle (1859-1930).
Første udgave: *The Parasite*, føljeton i *Harper's Weekly*, New York 10. november – 1. december 1894; selvstændig bogudgave Harper & Brothers, New York 1894.
Denne udgave er baseret på: *Vampyren*, af A. Conan Doyle. A/S Norsk Kunstforlag, Kristiania 1916. Oversætter ikke oplyst.
Redigeret af: Kim N. Jensen.
Forside: Efter illustration fra førsteudgaven af Howard Pyle (1853-1911): "*She had fainted*".

ISBN 978-87-7628-347-6
2. ebogsudgave, tidligere udgave ISBN 978-87-7979-593-8 (Ølstykke 2018).

© 2026 eBibliotek 1800
www.ebib1800.dk